

Raport z projektu

Rosja-Polska Nowe spojrzenie

Россия – Польша Новый взгляд

Dwie edycje
2005
2006-2007

WARSZAWA 2007

12 filmów dokumentalnych
2.500.000 widzów
317 pokazów specjalnych i festiwalowych w 18 krajach
23 nagrody na festiwalach
15 nowych projektów filmowych

Nasza strona:

www.newgaze.info

SPIS TREŚCI

STRESZCZENIE 5

CZĘŚĆ I

CHARAKTERYSTYKA PROJEKTU „ROSJA-POLSKA. NOWE SPOJRZENIE” 5
ORGANIZATORZY, PARTNERZY, UCZESTNICY PRZEDSIĘWZIĘCIA 8
DWIE EDYCJE PROJEKTU 8
OPIS WARSZTATÓW FILMOWYCH 11
PREZENTACJA FILMÓW DOKUMENTALNYCH I PROJEKTÓW 16

CZĘŚĆ II

PREMIERY I POKAZY TELEWIZYJNE FILMÓW 24
UDZIAŁ DOKUMENTÓW W FESTIWALACH I POKAZACH SPECJALNYCH 26
PRZYZNANE NAGRODY 31

CZĘŚĆ III

PODSUMOWANIE 32
SKRÓCONA BIBLIOGRAFIA 34
PODZIĘKOWANIA 36

INSTYTUT ADAMA MICKIEWICZA 39
EUREKA MEDIA 40

Gdyby Czechow i Rembrant współpracowali nad filmem dokumentalnym,
być może miałby on to wizualne piękno i dramatyczną głębię,
którą mają "Nasiona".

Steave James, John Sinno
członkowie jury The Big Sky Documentary Film Festival w Montanie w USA

STRESZCZENIE

Projekt „Rosja-Polska. Nowe spojrzenie" powstał z myślą o studentach szkół filmowych z Rosji i z Polski, a jego celem było stworzenie i poprowadzenie warsztatów dokumentalnych pokazujących młodym ludziom, jak należy realizować filmy. Projekt, rozpoczęty w 2005 roku i przewidziany do 2008 roku, objął dwie edycje. W ramach pierwszej powstało 12 filmów dokumentalnych o Rosji i Polsce. Druga edycja, przypadająca na 2006/2007 rok, jeszcze trwa. W jej ramach powstało 15 projektów filmów dokumentalnych i zrealizowano trejlery.

W ramach całego przedsięwzięcia, w okresie od 2005 do 2006 roku, zorganizowano sześć warsztatów, po trzy w każdej edycji. Dziesięć spośród dwunastu zrealizowanych filmów dokumentalnych powstało w wyniku koprodukcji firmy Eureka Media z TVP S.A.; w jednym przypadku była to koprodukcja Eureka Media i Państwowego Instytutu Kinematografii Federacji Rosyjskiej im. S. A. Gierasimowa w Moskwie (WGIK); w drugim - koprodukcja Eureka Media, WGIK i Ostrov Studio. Projekty z drugiej edycji zwróciły uwagę producentów z Litwy i Rosji (między innymi przedstawicieli ERA FILM i Internews), a także redaktorów zamawiających z telewizji polskiej i rosyjskiej (TVP S.A., TVP Kultura, Kanał 1). Niektóre projekty są obecnie realizowane.

Filmy pierwszej edycji miały dwie premiery: polską (9.03.2006, Warszawa) i rosyjską, która miała także charakter międzynarodowy (11.05.2006, Moskwa). Zrealizowane filmy dokumentalne pokazano potem na wielu festiwalach i pokazach specjalnych w kraju i za granicą. Filmy obejrzało do tej pory ponad 2 miliony 500 tysięcy widzów, a liczba zorganizowanych projekcji objęła co najmniej 307 pokazów i emisje telewizyjne. Filmy zdobyły 22 nagrody („Nasiona" Wojciecha Kasperskiego - 18 nagród; „Elektryczka" Macieja Cuske - 3 nagrody, „Sacrum" Aliony Połuniny i „7 x Moskwa" Piotra Stasika – po jednej nagrodzie).

Filmy miały też premiery telewizyjne. Telewizja Polska wyemitowała na antenie Programu 1 trzy dokumenty: „7 x Moskwę", „Elektryczkę" i „Nasiona". Projekcje w TVP 1 zostały poprzedzone emisją dokumentów w TVP Kultura. Filmy wyemitowano w sumie 21 razy. Liczba ta obejmuje zarówno pokazy premierowe, jak i emisje powtórkowe.

Organizatorzy projektu – firma producencka Eureka Media oraz Instytut Adama Mickiewicza – zaprosili do współpracy sześć szkół filmowych z obydwu krajów. W projekt było także zaangażowanych wiele instytucji kultury, placówek dyplomatycznych, instytucji filmowych i mediów.

Filmy były prezentowane dotąd w Chinach, Hiszpanii, Izraelu, Luksemburgu, Niemczech, Polsce, Portugalii, Rosji, Słowacji, USA i Wielkiej Brytanii. W 2007 roku pokazy odbędą się w Brazylii, Czechach, Danii, Finlandii, Francji i na Litwie.

Przez cały okres trwania projektu działa strona internetowa poświęcona temu wydarzeniu – www.newgaze.info. W 2006 roku odwiedziło ją 31931 osób, od początku 2007 roku do końca lutego - 4789 osób.

CZĘŚĆ I

CHARAKTERYSTYKA PROJEKTU „ROSJA-POLSKA. NOWE SPOJRZENIE"

Idea projektu „Rosja-Polska. Nowe spojrzenie" zrodziła się w 2004 roku. Pomysłodawcą był Mateusz Werner – pracownik Instytutu Adama Mickiewicza, kierujący projektami filmowymi, późniejszy kurator projektu rosyjsko-polskiego. Inicjatywa przedsięwzięcia wyszła ze strony firmy producenckiej Eureka Media oraz Instytutu Adama Mickiewicza – twórców projektu. W projekcie chodziło o to, aby młodym ludziom ze szkół filmowych w

Rosji i w Polsce umożliwić realizację pomysłu na film dokumentalny o kraju sąsiednim, o jego współczesnych obliczach. Realizację pierwszej fazy projektu rozpoczęto w 2005 roku, na mocy porozumienia zawartego pomiędzy wymienionymi instytucjami. Całe przedsięwzięcie, obejmujące dwie edycje warsztatów dokumentalnych, jeszcze trwa. Pierwsza edycja projektu została ukończona. Po jej zamknięciu od razu przystąpiono do realizacji następnej. Druga edycja przypadła na 2006/2007 rok, a jej zakończenie jest planowane w 2008 roku.

Realizacja projektu rozpoczęła się od rozpisania konkursu adresowanego do studentów i niedawnych absolwentów szkół filmowych z Polski i Rosji. Kandydatów wskazywały polskie i rosyjskie uczelnie filmowe oraz osoby zainteresowane przedsięwzięciem. W konkursie mogły wziąć udział osoby spoza środowiska akademickiego, wyłonione drogą zgłoszeń indywidualnych. Kandydaci musieli zaprezentować pomysły na film dokumentalny, a także przedstawić wcześniejsze dokonania filmowe. W obydwu edycjach konkurs przebiegał według tych samych zasad. Z wielu nadesłanych projektów wybierano grupę uczestników przedsięwzięcia. W pierwszej edycji było to 15 osób oraz licząca 12 osób grupa wolnych słuchaczy. Zakwalifikowano 12 projektów filmów dokumentalnych. W drugiej edycji było 16 zakwalifikowanych uczestników oraz jedna osoba o statusie wolnego słuchacza. Tym razem wyłoniono 15 projektów na film dokumentalny.

Uczestnicy wyłonieni w drodze konkursu przystępowali do pracy nad swoim filmem, przechodząc przez kolejne etapy całego przedsięwzięcia - fazę warsztatową, a po niej realizacyjną. Obydwie edycje oparto na warsztatach dokumentalnych. Łącznie odbyło się sześć warsztatów, po trzy w każdej edycji. Organizatorzy zadbali o to, aby warsztaty odbywały się i w Polsce, i w Rosji, w odstępach kilkumiesięcznych. Przerwy w zajęciach i spotkaniach warsztatowych stwarzały uczestnikom możliwość gruntownego przemyślenia, a nierzadko zweryfikowania własnego projektu. Były także przeznaczone na dokonanie researchu i sporządzenie dokumentacji. Natomiast wyjazdy do Polski i Rosji sprzyjały lepszemu poznaniu każdego z tych krajów przez przybysza z zewnątrz. Pozwoliły na konfrontację własnych wyobrażeń na temat miejsca, w którym miał powstawać dokument, z rzeczywistością.

Narzędziem wspomagającym zarówno projekt, jak i warsztaty, stało się forum internetowe. Uruchomiono je z myślą o okresach, w których uczestnicy nie będą mieli bezpośredniego kontaktu z wykładowcami i opiekunami artystycznymi. Panel dyskusyjny o filmie zaczął działać na początku 2005 roku na stronie www.newgaze.info. Pozwalał na wymianę poglądów, poznanie opinii kolegów, wykładowców i organizatorów na temat własnego projektu Aby usprawnić komunikację, zminimalizować barierę językową i wykluczyć problemy interpretacyjne, teksty zamieszczane na forum były od razu tłumaczone na drugi język. Strona internetowa całego projektu stała się jego nieodłącznym elementem informacyjnym i promującym. Redagowana w trzech wersjach językowych: polskiej, rosyjskiej i angielskiej, jest na bieżąco aktualizowana i uzupełniana.

Cykl szkoleń w postaci warsztatów filmowych miał specyficzną formę. Składały się na nią: dyskusje uczestników nad poszczególnymi projektami, w tym indywidualne konsultacje twórców z opiekunami artystycznymi, wybitnymi specjalistami w dziedzinie dokumentu; pokazy filmów z tego właśnie gatunku; wykłady dobierane pod kątem charakteru i specyfiki warsztatów. Każdy z trwających kilka dni warsztatów był opatrzony mottem, mającym związek z aktem tworzenia. Refleksje wybitnych twórców dokumentu i sztuki filmowej w ogóle, a także pisarzy, miały skłonić uczestników do przemyśleń i podsuwać tropy interpretacyjne.

Młodzi filmowcy z Rosji i Polski kształtowali projekty filmów dokumentalnych w kilku etapach. Pierwszy etap to wyselekcjonowanie najlepszych pomysłów; następny – faza scenariuszowa, literackie opracowanie projektu; kolejny to przygotowanie i zaprezentowanie trejlera. W drugiej edycji ten etap zamykał warsztaty. Natomiast pierwsza edycja oprócz

warsztatów obejmowała jeszcze realizację filmów dokumentalnych lub ich wstępnych wersji. Wprawdzie końcowy rezultat warsztatów w drugiej edycji uległ zmianie, jednak sam ich cel (pokazanie studentom, jak realizować filmy), struktura i sposób prowadzenia pozostały niezmienione.

Zamknięcie warsztatów w drugiej edycji przygotowanymi do produkcji trejlerami stanowiło odzwierciedlenie zmian, jakie wprowadzono w Polsce w 2006 roku co do sposobu finansowania produkcji i przedsięwzięć filmowych. Projekt 2005 powstawał w warunkach, gdy obowiązywały prostsze procedury związane z finansowaniem projektu. Ówczesny minister kultury, Waldemar Dąbrowski, mógł przeznaczyć jednorazowo kwotę dotacji z Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego na zrealizowanie projektu. Po zmianie przepisów regulujących sposób dotowania produkcji filmowej nie jest to już możliwe. Obecnie trudno jest zaplanować budżet całościowo i nie wiadomo, czy dotacja obejmie wszystkie etapy realizowanego właśnie projektu. Polski Instytut Sztuki Filmowej, zajmujący się przyznawaniem funduszy na realizację projektów filmowych, wnioski o dotacje musi rozpatrywać za każdym razem od nowa i w odniesieniu do pojedynczych filmów. O losie projektów dokumentalnych decyduje obecnie to, czy znajdą nabywców skłonnych do sfinansowania ich produkcji. Taka sytuacja miała już miejsce w drugiej edycji projektu. Na jednym z warsztatów studenci spotkali się z potencjalnymi koproducentami ich projektów. Prezentowali swoje prace – zrealizowane trejlery – producentom z Rosji, Polski i Litwy, a także przedstawicielom telewizji rosyjskiej i polskiej.

Twórcy i organizatorzy projektu zadbali o pomoc merytoryczną, wsparcie finansowe i organizację warsztatów. Do całego przedsięwzięcia mogło dojść dzięki ścisłej współpracy z uczelniami filmowymi w obydwu krajach. Szkoły filmowe w Polsce i Rosji udostępniły uczestnikom warsztatów pracownie i sprzęt oraz zaproponowały wykładowców. W warsztatach uczestniczyli zaproszeni do projektu profesorowie akademiccy, twórcy filmów dokumentalnych, reżyserzy, scenarzyści, montażyści, operatorzy, a także opiekunowie artystyczni i krytycy filmowi. Kadrę dydaktyczną warsztatów pierwszej edycji tworzyli: Maciej Drygas, Władimir Fienczenko, Andrzej Fidyk, Dmitrij Kabakow, Krzysztof Kopczyński, Wiktor Lisakowicz, Tue Steen Müller, Jacek Petrycki, Stanisław Pieniak, Tengiz Siemionow, Dorota Wardęszkiewicz, Mateusz Werner i Maria Zmarz-Koczanowicz. Wykładowcami i opiekunami artystycznymi drugiej edycji byli: Władimir Fienczenko, Andrzej Gierasimow, Aleksander Gutman, Dmitrij Kabakow, Krzysztof Kopczyński, Adam Pomorski, Andrzej Titkow, Mateusz Werner, Maria Zmarz-Koczanowicz i Vita Żelakeviciute.

W ramach pierwszej edycji powstało 12 filmów dokumentalnych. Dziesięć z nich było realizowanych w koprodukcji Eureka Media z Telewizją Polską (TVP 1 lub TVP Kultura). Natomiast film „Ślady" powstał w koprodukcji Eureka Media z Państwowym Instytutem Kinematografii Federacji Rosyjskiej im. S. A. Gierasimowa w Moskwie (WGIK), a film „Squat" – w koprodukcji Eureka Media, Ostrov Studio i WGIK-u. W ramach drugiej edycji projektu powstało 12 trejlerów. Niektórzy z uczestników warsztatów, z przyczyn od siebie niezależnych, nie byli w stanie przeprowadzić dokumentacji. Prezentacja projektów filmów na spotkaniu twórców z niezależnymi producentami oraz przedstawicielami ośrodków telewizyjnych z obydwu krajów pozwoliła na pozyskanie grona osób zainteresowanych finansowaniem dalszej produkcji. Zamówienie złożyli producenci z Litwy i Rosji, reprezentujący między innymi: ERA FILM, Internews, a także redaktorzy z telewizji polskiej i rosyjskiej (TVP S.A., TVP Kultura, Kanał 1).

Ukończone filmy dokumentalne miały swoje premiery w Polsce i Rosji, a po pokazach premierowych rozpoczęto ich prezentację na krajowych i zagranicznych festiwalach oraz pokazach specjalnych, z emisją telewizyjną włącznie. Pokazy trwają od 2006 roku i planowane są następne, projekcje rozplanowano na kolejne miesiące roku bieżącego. Na większość pokazów przygotowano też specjalnie z tej okazji wydane plakaty i foldery.

Pierwszy publiczny pokaz odbył się 9 marca 2006 roku w warszawskim kinie „Kultura". Po polskiej premierze odbyła się 11 maja 2006 roku premiera światowa w Moskwie. Gospodarzem uroczystości było „Dom Kino". Pod koniec roku odbyła się jeszcze jedna premiera – pokaz specjalny zorganizowany 17 października 2006 roku w kinie „Rodina" w Sankt Petersburgu.

ORGANIZATORZY, PARTNERZY, UCZESTNICY PRZEDSIĘWZIĘCIA

Aby projekt mógł zaistnieć i zostać zrealizowany zgodnie ze swoimi założeniami, niezbędne było zaangażowanie ze strony wielu instytucji: placówek i przedstawicieli dyplomatycznych obydwu krajów, instytucji promujących kulturę o zasięgu narodowym i lokalnym, szkół filmowych oraz instytucji dotujących produkcję filmową, mediów, firm świadczących usługi w ramach postprodukcji, patronatu, darczyńców i sponsorów. Realizacja projektu byłaby niemożliwa bez wsparcia i stałej współpracy ze strony tych wszystkich instytucji.

PATRONI MEDIALNI
Polskie Radio S.A., Rzeczpospolita, TVP Kultura

PARTNERZY PROJEKTU
Wydział Kultury Ambasady RP w Moskwie, Instytut Polski w Moskwie, Instytut Polski w Sankt Petersburgu, European Documentary Network w Kopenhadze, TVP S.A. w Warszawie

SZKOŁY FILMOWE ZAPROSZONE DO WSPÓŁPRACY
Mistrzowska Szkoła Reżyserii Filmowej Andrzeja Wajdy, Państwowa Wyższa Szkoła Filmowa, Telewizyjna i Teatralna im. Leona Schillera, Państwowy Instytut Kinematografii Federacji Rosyjskiej im. S. A. Gierasimowa (WGIK), Sankt-Petersburski Państwowy Uniwersytet Kina i Telewizji, Uniwersytet Śląski – Wydział Radia i Telewizji im. Krzysztofa Kieślowskiego, Wyższe Kursy Scenarzystów i Reżyserów w Moskwie

PARTNERZY FINANSOWI I SPONSORZY
Instytut Adama Mickiewicza, Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego RP, Polski Instytut Sztuki Filmowej, TVP S.A., AirClub Centrum Podróży

INSTYTUCJE WSPIERAJĄCE PROJEKT
Ambasada FR w Warszawie, Biuro Rzecznika Prasowego Gubernatora Jamajsko-Newskiego Okręgu, Fundacja Ośrodka Karta (Dom Spotkań z Historią), Konsulat RP w Sankt Petersburgu, Ministerstwo Przemysłu i Transportu Republiki Kałmucji, Ośrodek Stella Maris w Gdyni, Rada Ochrony Pamięci i Walk w Warszawie, Rosyjski Ośrodek Nauki i Kultury w Warszawie, Związek Kinematografistów w Rosji, Związek Szachistów Republiki Kałmucji

DWIE EDYCJE PROJEKTU

PIERWSZA EDYCJA

Do udziału w pierwszej edycji zakwalifikowały się następujące osoby:

- Barbara Białowąs – Uniwersytet Śląski – Wydział Radia i Telewizji im. Krzysztofa Kieślowskiego, Katowice

- Karolina Bielawska – Uniwersytet Śląski – Wydział Radia i Telewizji im. Krzysztofa Kieślowskiego, Katowice
- Nikołaj Borts – Sankt-Petersburski Państwowy Uniwersytet Kina i Telewizji, Sankt Petersburg
- Maciej Cuske – Mistrzowska Szkoła Reżyserii Filmowej Andrzeja Wajdy, Warszawa
- Aleksander Czernow – Sankt-Petersburski Państwowy Uniwersytet Kina i Telewizji, Sankt Petersburg
- Monika Filipowicz – Państwowa Wyższa Szkoła Filmowa, Telewizyjna i Teatralna im. Leona Schillera, Łódź
- Julia Ishakowa – Sankt-Petersburski Państwowy Uniwersytet Kina i Telewizji, Sankt Petersburg
- Wojciech Kasperski – Państwowa Wyższa Szkoła Filmowa, Telewizyjna i Teatralna im. Leona Schillera, Łódź
- Galina Krasnoborowa – Państwowy Instytut Kinematografii Federacji Rosyjskiej im. S. A. Gierasimowa (WGIK), Moskwa
- Warwara Kuzniecowa – Państwowy Instytut Kinematografii Federacji Rosyjskiej im. S. A. Gierasimowa (WGIK), Moskwa
- Georgij Mołodcow – Państwowy Instytut Kinematografii Federacji Rosyjskiej im. S. A. Gierasimowa (WGIK), Moskwa
- Tomasz Nowak – Państwowa Wyższa Szkoła Filmowa, Telewizyjna i Teatralna im. Leona Schillera, Łódź
- Aliona Połunina – Wyższe Kursy Scenarzystów i Reżyserów, Moskwa
- Piotr Stasik – Mistrzowska Szkoła Reżyserii Filmowej Andrzeja Wajdy, Warszawa
- Irina Wołkowa – Wyższe Kursy Scenarzystów i Reżyserów, Moskwa

Status wolnych słuchaczy w pierwszej edycji uzyskali:

- Aleksander Duraj – Uniwersytet Śląski – Wydział Radia i Telewizji im. Krzysztofa Kieślowskiego, Katowice
- Bartłomiej Konopka – Mistrzowska Szkoła Reżyserii Filmowej Andrzeja Wajdy, Warszawa
- Weronika Kostrzewa – IX Liceum Ogólnokształcące im. Bohaterów Monte Cassino, Szczecin
- Taras Kuryszczuk – Akademia Filmu i Telewizji, Warszawa
- Michał Marczak – Akademia Sztuk Pięknych w Poznaniu, Poznań
- Jan P. Matuszyński – Uniwersytet Śląski – Wydział Radia i Telewizji im. Krzysztofa Kieślowskiego, Katowice
- Marcin Pieczonka – Mistrzowska Szkoła Reżyserii Filmowej Andrzeja Wajdy, Warszawa
- Mariko Saga – Państwowa Wyższa Szkoła Filmowa, Telewizyjna i Teatralna im. Leona Schillera, Łódź
- Małgorzata Sikorska-Miszczuk – absolwentka Wydziału Dziennikarstwa i Nauk Politycznych Uniwersytetu Warszawskiego, Warszawa
- Joanna Katarzyna Śmietanka – Uniwersytet Wrocławski – Wydział Filologiczny, Kierunek: dziennikarstwo i komunikacja społeczna, Wrocław
- Dominik Zadęcki – Uniwersytet Śląski – Wydział Radia i Telewizji im. Krzysztofa Kieślowskiego, Katowice
- Lukas Zünd – Państwowa Wyższa Szkoła Filmowa, Telewizyjna i Teatralna im. Leona Schillera, Łódź

Celem warsztatów pierwszej edycji była realizacja filmów dokumentalnych lub ich wstępnych wersji. Powstały następujące obrazy: „Bielińskiego 6" Karoliny Bielawskiej, „Elektryczka" Macieja Cuske, „Moskiewska żona" Barbary Białowąs „7 x Moskwa" Piotra Stasika, „Mój Kieślowski" Iriny Wołkowej, „Nasiona" Wojciecha Kasperskiego, „O prawdzie" Nikołaja Bortsa, „Sacrum" Aliony Połuniny, „Squat" Warwary Kuzniecowej, „Ślady" Galiny Krasnoborowej i Georgija Mołodcowa, „Tropa" Moniki Filipowicz, „Zagórz – przystanek końcowy" Julii Ishakowej. Patronat honorowy nad edycją objął ówczesny minister kultury Waldemar Dąbrowski. Nad przebiegiem edycji czuwał jej koordynator Adam Papliński, kierownik produkcji w Eureka Media.

DRUGA EDYCJA

Uczestnikami drugiej edycji zostali:

- Krzysztof Borówka – Uniwersytet Śląski – Wydział Radia i Telewizji im. Krzysztofa Kieślowskiego, Katowice
- Swietłana Fiedorowa – Sankt-Petersburski Państwowy Uniwersytet Kina i Telewizji, studentka pracowni reżyserii filmu dokumentalnego D. I. Sidorowa, Sankt Petersburg
- Ramił Gataulin – Państwowy Instytut Kinematografii Federacji Rosyjskiej im. S. A. Gierasimowa (WGIK), student pracowni reżyserii filmu dokumentalnego T. Siemionowa, Moskwa
- Cezary Iber – Państwowa Wyższa Szkoła Filmowa, Telewizyjna i Teatralna im. Leona Schillera, Wydział Reżyserii, Łódź
- Waleria Iwanowskaja – Wyższe Kursy Scenarzystów i Reżyserów, Moskwa, absolwentka Akademii Sztuk Teatralnych w Sankt Petersburgu
- Eldar Kamałow – Sankt-Petersburski Państwowy Uniwersytet Kina i Telewizji, Wydział Sztuk Wizualnych, kierunek: reżyseria, pracownia filmu dokumentalnego pod kierunkiem W. Winogradowa, Sankt Petersburg
- Natalia Łobko – Wyższe Kursy Scenarzystów i Reżyserów, Wydział Reżyserii, pracownia pod kierunkiem W. I. Hotinenko, W. A. Fienczenko, P. K. Finna, Moskwa
- Anna Maszczyńska – Uniwersytet Śląski - Wydział Radia i Telewizji im. Krzysztofa Kieślowskiego, Katowice
- Julia Panasenko – Państwowy Instytut Kinematografii Federacji Rosyjskiej im. S. A. Gierasimowa (WGIK), pracownia reżyserii filmu dokumentalnego T. Siemionowa, Moskwa
- Magdalena Pięta – Państwowa Wyższa Szkoła Filmowa, Telewizyjna i Teatralna im. Leona Schillera, Wydział Reżyserii, Łódź
- Marcin Sauter – Mistrzowska Szkoła Reżyserii Filmowej Andrzeja Wajdy, Warszawa
- Rafał Skalski – Państwowa Wyższa Szkoła Filmowa, Telewizyjna i Teatralna im. Leona Schillera, Wydział Reżyserii, Łódź
- Konstantin Smirnow – Państwowy Instytut Kinematografii Federacji Rosyjskiej im. S. A. Gierasimowa (WGIK), pracownia pod kierunkiem I. A. Grigoriewa, Moskwa
- Swietłana Strjelnikowa – Państwowy Instytut Kinematografii Federacji Rosyjskiej im. S. A. Gierasimowa (WGIK), pracownia reżyserii filmu dokumentalnego T. Semionowa, Moskwa
- Anastazja Tarasowa – Państwowy Instytut Kinematografii Federacji Rosyjskiej im. S. A. Gierasimowa (WGIK), pracownia kinematografii dokumentalnej pod kierunkiem I. Gelejna, Moskwa
- Tomasz Wolski – Mistrzowska Szkoła Reżyserii Filmowej Andrzeja Wajdy, Warszawa

Na liście wolnych słuchaczy znalazła się:

- Kalina Alabrudzińska – Mistrzowska Szkoła Reżyserii Filmowej Andrzeja Wajdy, Warszawa

Na skutek zmian finansowania produkcji filmowej, w drugiej edycji powstały trejlery, a nie filmy dokumentalne, jak miało to miejsce wcześniej. Warsztaty ukończono realizacją 12 trejlerów. Zamieszczony poniżej wykaz obejmuje wszystkie zatwierdzone do edycji projekty filmowe, łącznie z tymi, które nie zostały zrealizowane do końca. Edycja objęła 15 projektów: „Dobrota" Tomasza Wolskiego, „Dzieci piszą do Boga" Eldara Kamałowa, „Dziennik kota" Ramiła Gataulina, „Hodowcy reniferów" Cezarego Ibera „Między nami rzeka" Anny Maszczyńskiej, „Ostatni dzień lata" Marcina Sautera, „Pani Polka" Walerii Iwanowskaj, „Planeta Kirsan" Magdaleny Pięty, „Polska i jej zmarli" Konstantina Smirnowa, „Polski przypływ" Anastazji Tarasowej, „Postanowili „Rozstrzelać" Natalii Łobko, „52 procent" Rafała Skalskiego, „Rozkład jazdy" Krzysztofa Borówki, „W łódce" Julii Panasenko i Swietłany Strjelnikowej, „W różnych językach" Swietłany Fiedorowej.

Trejlery, które zostały zrealizowane podczas trzeciego warsztatu, zwróciły uwagę zaproszonych na seminarium producentów i przedstawicieli stacji telewizyjnych. Trejlerami zainteresowali się: Linas Augutis, UAB "Filmu era" (ERA FILM) z Litwy, Grigorij Libergal, Internews z Rosji, Katarzyna Malinowska, TVP Kultura z Polski, Rasa Miskinyte, UAB "Filmu era" (ERA FILM) z Litwy, Jadwiga Nowakowska, TVP S.A. z Polski, Rafał Poloskin, Kanał 1 z Rosji, Marina Razbierzkina z Rosji i Wiktor Skubiej, Nord West Film z Rosji. Wymienione osoby po obejrzeniu dokumentacji złożyły zamówienia na ich produkcję. Duży wkład w organizację warsztatów wniosły: Wyższe Kursy Scenarzystów i Reżyserów w Moskwie – tutaj odbył się drugi warsztat oraz Sankt-Petersburski Państwowy Uniwersytet Kina i Telewizji – organizator trzeciego i zarazem ostatniego warsztatu. Dokumentacje filmowe drugiej edycji powstawały w Polsce: w Warszawie i jej okolicach, w Laskach, Gdyni, Łodzi, Legnicy i w Starachowicach. W Rosji natomiast: w okolicach Krasnojarska, Sankt Petersburga, Moskwie oraz okolicach Elisty i Salechardu. W przypadku drugiej edycji koordynatorką wszystkich związanych z projektem prac była Agnieszka Janowska, koordynatorka projektów w Eureka Media.

OPIS WARSZTATÓW FILMOWYCH

PIERWSZA EDYCJA

I WARSZTAT – 20-23 LUTEGO 2005 ROKU, WARSZAWA

Documentary is the creative treatment of reality.
John Grierson

Nie wiem, jak przychodzi pomysł. To jest coś, co przychodzi. A skąd? To się bierze ze wszystkiego, czego do tej pory dotknęliśmy w życiu.
Krzysztof Kieślowski

Pierwszy warsztat został zorganizowany po to, aby jego uczestnicy – biorąc udział w dyskusjach i seminariach poświęconych poprawnemu napisaniu scenariusza – przygotowali się do samodzielnej pracy, tak by w ciągu kilku miesięcy mogli napisać scenariusz własnego

filmu. Wszyscy uczestnicy spotkali się w Mistrzowskiej Szkole Reżyserii Filmowej Andrzeja Wajdy.

Pierwszego dnia odbyła się prezentacja studentów, każdy uczestnik pokazywał swoje wcześniejsze prace. Wykładowcy i studenci obejrzeli następujące filmy: „Spotkanie" (7 min.) Nikołaja Bortsa, „Rekonstrukcję" (5 min.) Julii Ishakowej i Aleksandra Czernowa, „1982" (10 min.) Aleksandra Duraja, „Fristajlera" (7 min.) Barbary Białowąs, „Cudze sny" (5 min.) Warwary Kuzniecowej, „Sen" (10 min.) Marcina Pieczonki, „Ricarda Wadowskiego" (15 min.) Karoliny Bielawskiej, „Kurację" (58 min.) Macieja Cuske, „48 $m^{2"}$ (14 min.) Moniki Filipowicz, „Żywą przestrzeń" (26 min.) Iriny Wołkowej, „Dystans" (4 min.) Ariny Iwanowej, „Przestrzeń" (12 min.) Wojciecha Kasperskiego, „Po kolei" (12 min.) Piotra Stasika, „Balladę o kozie" (50 min.) Bartłomieja Konopki i „Tak, śmierć" (26 min.) Aliony Połuniny. Po prezentacjach odbyło się seminarium prowadzone przez Jacka Petryckiego i Marię Zmarz-Koczanowicz. Twórcy udzielali młodym adeptom sztuki dokumentu porad na temat: „Jak znaleźć i zapisać pomysł na film dokumentalny?", dzieląc się własnymi doświadczeniami. Na zakończenie wyświetlono film Andrzeja Fidyka „Kiniarze z Kalkuty" (59 min.), uhonorowany wieloma nagrodami na międzynarodowych festiwalach. Po projekcji odbyła się dyskusja z udziałem autora filmu.

Drugi dzień warsztatu przeznaczono na wykłady i spotkania seminaryjne. Andrzej Fidyk, Mateusz Werner i Dmitrij Kabakow przedstawili swój punkt widzenia w odczytach na temat: „Polska jako temat filmowy" oraz „Jak zrobić film dokumentalny za granicą (a szczególnie w Polsce)?". Następnie odbyły się konsultacje indywidualne uczestników z wykładowcami. Studenci opowiadali o swoim pomyśle na film dokumentalny. Pod koniec dnia wyświetlono film Hanny Polak i Andrzeja Celińskiego „Dzieci z Leningradzkiego" (35 min.). Dokument ten otrzymał nominację do Oskara w 2004 roku. Po projekcji odbyła się dyskusja z udziałem montażystki filmu Ewy Różewicz.

Trzeciego dnia odbyło się seminarium pod tytułem: „Koncepcja wizualna filmu dokumentalnego. Współpraca reżysera i operatora", prowadzone przez Jacka Petryckiego. Warsztat zakończył się omówieniem pomysłów na filmy.

II WARSZTAT – 27-30 KWIETNIA 2005 ROKU, MOSKWA

Lubię kinematograf za to przezwyciężenie śmierci, które w nim się kryje.
Wsiewołod Meyerhold

Uczestnicy projektu gościli tym razem w murach uczelni moskiewskiej – w Państwowym Instytucie Kinematografii Federacji Rosyjskiej im. S. A. Gierasimowa (słynnym WGIK-u). Młodzi filmowcy przywieźli swoje scenariusze i to one stały się głównym przedmiotem rozważań. Omawiano je, a w razie konieczności modyfikowano, dostosowując do możliwości produkcyjnych. Celem tego warsztatu było stworzenie ostatecznej wersji scenariusza, na podstawie którego można przystąpić do realizacji filmu. Zarezerwowano czas na indywidualne konsultacje, w ramach warsztatu odbywały się też wykłady.

Pierwszy dzień warsztatu zaczął się od projekcji trzech filmów, wyświetlanych ostatniego dnia przeglądu, który odbywał się w „Muzeum Kina" w Moskwie w dniach 19-27 kwietnia 2006 roku. Był to przegląd zatytułowany: „25 lat polskiego dokumentu – od «Solidarności» do zjednoczonej Europy". Pokazano na nim 24 filmy. Do 27 kwietnia wyświetlono: „Boskość J. W. Stalina według najnowszych badań" (1998) Krzysztofa Nowaka-Tyszowieckiego, „Gadające głowy" (1980) Krzysztofa Kieślowskiego, „Robotnicy '80" (1980) Andrzeja Chodakowskiego i Andrzeja Zajączkowskiego, „Dzień Dziecka" (1981) Pawła Kędzierskiego, „Jest" (1984) Krzysztofa Krauzego, „Kilka opowieści o człowieku" (1983) Bogdana Dziworskiego, „Szczurołapa" (1986) Andrzeja Czarneckiego, „Magistra

Półchłopka" (1982) Marka Piwowskiego, „Defiladę" (1989) Andrzeja Fidyka, „Portret własny" (1987) Jacka Skalskiego, „Dzień za dniem" (1988) Ireny Kamieńskiej, „Prekursora" (1988) Grzegorza Królikiewicza, „Usłyszcie mój krzyk" (1991) Macieja Drygasa, „Nie zabijaj" (1992) Józefa Gębskiego, „89 mm od Europy" (1993) Marcela Łozińskiego, „Syberyjską lekcję" (1997) Wojciecha Staronia, „Fotoamatora" (1998) Dariusza Jabłońskiego, „Jestem zły" (2000) Grzegorza Packa, „Rozwój" (2001) Borysa Lankosza, „Pokolenie 89" (2002) Marii Zmarz-Koczanowicz. Przegląd zamykała projekcja trzech filmów i te obejrzeli uczestnicy warsztatu. Były to: „Kraj urodzenia" Jacka Bławuta, „Bar na Victorii" Leszka Dawida i „Dzieci z Leningradzkiego". Tym razem wolni słuchacze i studenci rozmawiali po projekcji z Hanną Polak – współtwórczynią ostatniego z filmów.

W drugim dniu warsztatu uczestnicy spotkali się z wykładowcami. Odbyły się dwie projekcje – pokaz filmów studenckich oraz seans, na którym wyświetlono dwa filmy wyreżyserowane przez opiekunów artystycznych i konsultantów: „Samotną" Dmitrija Kabakowa oraz obraz „Na szczycie kultu" Tengiza Siemionowa.

Trzeci dzień był kontynuacją poprzedniego. W centrum uwagi pozostał Tengiz Siemionow, odbyła się sesja plenarna z udziałem Władimira Fienczenki, Dmitrija Kabakowa, Krzysztofa Kopczyńskiego, Wiktora Lisakowicza, Tengiza Siemionowa i Mateusza Wernera. W trakcie sesji uczestnicy warsztatu prezentowali swoje projekty. Następnie Tue Steen Müller, ówczesny dyrektor European Documentary Network, poprowadził otwarte seminarium na temat: „Film dokumentalny ponad granicami". Uczestnicy opuścili uczelnię po indywidualnych konsultacjach z wykładowcami.

III WARSZTAT – 14-16 LISTOPADA 2005 ROKU, WARSZAWA

W filmie fabularnym Bóg jest reżyserem,
a film dokumentalny? reżyseruje Bóg.
Alfred Hitchcock

Trzeci warsztat odbył się ponownie w Polsce, jego uczestnicy spotykali się w Akademii Telewizyjnej TVP S.A. Tym razem odbyła się prezentacja nakręconego materiału zdjęciowego, efektu pracy na planie, zaprezentowano pierwsze układki. Filmy uzyskały ostateczny kształt po konsultacjach.

W pierwszym dniu Maciej Drygas i Władimir Fienczenko wygłosili wykład pod tytułem: „Rosja jako temat filmowy", dzieląc się ze słuchaczami własnymi doświadczeniami na temat realizacji filmów w Rosji. Po wykładzie uczestnicy forum – Barbara Białowąs, Nikołaj Borts, Aliona Połunina, Karolina Bielawska – zaprezentowali zdjęcia z dokumentacji. Prezentacji materiałów towarzyszyła dyskusja. Tego samego dnia uczestnicy sesji zapoznali się jeszcze z dorobkiem dokumentu artystycznego. Ewa Kociszewska i Edyta Zakrzewska przedstawiły zbiory Redakcji Widowisk Artystycznych, Publicystyki Kulturalnej i Teatru Programu 2 Telewizji Polskiej. Zgodnie z tradycją dzień zakończył się pokazami i dyskusją o wyświetlonych filmach dokumentalnych. Obejrzano film Macieja Drygasa „Jeden dzień z życia PRL-u", następnie „Boy and Girl" Aliony Połuniny, a na końcu „Antykwariat" Macieja Cuske.

W drugim dniu prezentacje materiału zdjęciowego przygotowanego przez uczestników przeplatały się z indywidualnymi konsultacjami. Zdjęcia z dokumentacji zaprezentowali: Piotr Stasik., Julia Ishakowa i Aleksander Czernow, Maciej Cuske, Warwara Kuzniecowa, Galina Krasnoborowa i Georgij Mołodcow, a także Irina Wołkowa, Monika Filipowicz z Tomaszem Nowakiem i Wojciech Kasperski. Gdy przedyskutowano materiały zdjęciowe, rozpoczęła się część projekcyjna filmów studenckich. Projekcja objęła: „Po kolei" zrealizowany przez Piotra Stasika, „Amsterdam" Grigorija Mołodcowa, „Maleńką moskiewską drogę" Galiny Krasnoborowej, „Landryneczkę" Barbary Białowąs, „Miasto

ucieczki" Wojciecha Kasperskiego, „Młodą parę" Karoliny Bielawskiej, „Wewnątrz" Warwary Kuzniecowej i „Dystans" Iriny Wołkowej.

Trzeciego dnia Stanisław Pieniak wygłosił wykład „Wykorzystanie nowych technologii w realizacji filmów dokumentalnych", chcąc zwrócić uwagę młodych twórców na przydatność nowych technologii w sztuce dokumentu. Trzeci dzień spotkania w Akademii Telewizyjnej był dniem zamykającym nie tylko ten warsztat, ale wszystkie, jakie zaplanowano w pierwszej edycji. Na zakończenie odbyła się sesja plenarna, podczas której przyznano i wręczono Wielką Nagrodę Specjalną Producenta. Otrzymał ją Wojciech Kasperski jako autor najciekawszego wydarzenia w okresie przygotowawczym i zdjęciowym projektu. Wyróżnieni zostali Dmitrij Kabakow i Władimir Fienczenko. Nagrody przyznane przez fundatora trafiły także do rąk Agnieszki Janowskiej, Adama Paplińskiego, Inesy Piątkowskiej i Doroty Rozowskiej jako wyróżnienia za roczną pracę nad projektem.

DRUGA EDYCJA

I WARSZTAT – 9-12 MARCA 2006 ROKU, WARSZAWA

Rola reżysera podobna jest rzeczywiście do roli Boga, gdyż moc wynikająca z przedstawiania własnych marzeń jest niezwykła. Reżyser jest Bogiem i nieważne, że jego kreacja pojawia się w świecie równoległym do rzeczywistości.
Pedro Almodóvar

Warsztat ten był bardzo zbliżony w formie do warsztatu otwierającego pierwszą edycję. Chodziło o zapoznanie się ze sobą uczestników spotkania, przedstawienie ich pomysłów, projektów i dotychczasowego dorobku filmowego. To spotkanie miało jednak bardziej otwarty charakter, gdyż w Domu Spotkań z Historią Fundacji Ośrodka Karta, gdzie odbywał się warsztat, osobom zakwalifikowanym do projektu i wykładowcom towarzyszyli zaproszeni przez Kartę goście, a w trakcie całego warsztatu w dyskusjach brali udział w charakterze doradców uczestnicy pierwszej edycji projektu.

Pierwszy dzień rozpoczął wykład Adama Pomorskiego na temat „Polsko-rosyjskie związki kulturalne w XX i XXI wieku". Potem głos zabrali kolejni wykładowcy. Władimir Fienczenko, Dmitrij Kabakow, Krzysztof Kopczyński, Andrzej Titkow, Maria Zmarz-Koczanowicz, Mateusz Werner i Vita Żelakeviciute próbowali pomóc uczestnikom projektu w uzyskaniu odpowiedzi na pytanie: „Jak znaleźć dobry temat na film dokumentalny?". Po części inauguracyjnej odbyły się prezentacje filmowe, uczestnicy, tak jak poprzednio, przedstawiali swoje pomysły. Byli to: Magdalena Pięta, Waleria Iwanowskaja, Marcin Sauter i Eldar Kamałow. Pokazy zamknęła projekcja dwóch filmów: „Trwogi" Andrzeja Titkowa i „Schizofrenii" Vity Żelakeviciute. Po projekcji filmów odbyła się dyskusja z udziałem ich reżyserów.

W drugim dniu projekty filmów zaprezentowali: Ramił Gataulin, Cezary Iber, Anastazja Tarasowa, Natalia Łobko, Krzysztof Borówka, Konstantin Smirnow, Rafał Skalski, Tomasz Wolski, Julia Panasenko, Swietłana Strjelnikowa, Swietłana Fiedorowa i Anna Maszczyńska. Wieczorem odbyła się projekcja dwóch dokumentów poświęconych wizerunkowi Warszawy: „Moja Warszawa" Marii Zmarz-Koczanowicz i „Warszawa – spojrzenie ze Wschodu" Dmitrija Kabakowa. Twórcy dokumentów uczestniczyli w dyskusji, jaka toczyła się po projekcji.

Ostatni dzień zdominowały wykłady. W specjalnym cyklu Władimir Fienczenko, Dmitrij Kabakow, Krzysztof Kopczyński, Andrzej Titkow, Maria Zmarz-Koczanowicz i Vita Żelakeviciute opowiadali na podstawie własnych doświadczeń o największych kłopotach

zawodowych, z jakimi musi sobie radzić dokumentalista. Następnie odbyły się konsultacje indywidualne, a po nich sesja plenarna, która zakończyła warsztat.

II WARSZTAT – 11-13 MAJA 2006 ROKU, MOSKWA

Tworzyć nie znaczy deformować lub wymyślać osoby
i przedmioty, lecz doprowadzać do nowych związków
między osobami i przedmiotami, biorąc je takimi, jakimi są.
Robert Bresson

Spotkanie, nieco krótsze tym razem, bo dwudniowe, odbyło się w siedzibie Wyższych Kursów Scenarzystów i Reżyserów w Moskwie. Przedmiotem rozważań stały się oczywiście projekty filmowe, z jakimi uczestnicy przybyli na spotkanie. Miejsce konsultacji indywidualnych zajęło tym razem omówienie zbiorowe projektów. Słowa aprobaty, krytyki, podpowiedzi nowych rozwiązań padały często z ust zarówno wykładowców, opiekunów artystycznych i konsultantów, jaki i samych studentów. Pomysły poddawane były także ocenie ze strony uczestników pierwszej edycji. Dzięki doświadczeniu, jakie zdobyli podczas realizacji własnych filmów, mogli dać wiele cennych wskazówek kontynuatorom projektu. Omawiano konkretne scenariusze, na których napisanie uczestnicy mieli dwa miesiące.

III WARSZTAT – 13-17 PAŹDZIERNIKA 2006 ROKU, SANKT PETERSBURG

Aby zdobyć wielkość, człowiek musi tworzyć, a nie odtwarzać.
Antoine de Saint-Exupéry

Zajęcia odbywały się w Państwowym Uniwersytecie Kina i Telewizji w Sankt Petersburgu. Pierwszego dnia sesji uczestnicy i wykładowcy projektu spotkali się z przedstawicielami rosyjskich filmowców. Rektor uczelni Aleksander Biełousow dokonał otwarcia warsztatu. Następnie Krzysztof Kopczyński wygłosił wykład zatytułowany: „Jak we współczesnym świecie zdobyć pieniądze na produkcję filmu dokumentalnego?”, dzieląc się z uczestnikami swoimi doświadczeniami producenta filmowego. Po tym wystąpieniu reżyser i scenarzysta Andrzej Titkow udzielił uczestnikom warsztatu rad i wskazówek dotyczących pitchingu. Tytuł wykładu brzmiał: „Jak zaprezentować się na pitchingu”.

Najważniejszą częścią warsztatu była prezentacja zmontowanych wcześniej trejlerów. Autorzy musieli nie tylko zaprezentować trejler swojego filmu, ale i umiejętnie go bronić w przypadku krytyki ze strony wykładowców i pozostałych uczestników. Po raz pierwszy doszło tu do spotkania studentów z producentami filmowymi (lista producentów i redaktorów zamawiających została podana w części raportu poświęconej dwóm edycjom projektu). Każdy student odbył też dodatkowo indywidualną konsultację z wykładowcami i zaproszonymi na warsztat redaktorami zamawiającymi oraz producentami. Na zakończenie wszyscy wzięli udział w projekcji filmu „Freski” Aleksandra Gutmana, połączonej ze spotkaniem z autorem.

Warsztaty drugiej edycji zostały poszerzone o prezentację wszystkich filmów dokumentalnych, jakie zrealizowali uczestnicy pierwszej edycji. Dodatkową ich atrakcją były premiery zorganizowane na początku bądź na zakończenie każdego z warsztatów. Trzeci warsztat zakończył się premierą petersburską w kinie „Rodina”, 17 października 2006 roku. Pierwszy i drugi warsztat to zarazem czas premier - warszawskiej i moskiewskiej. Premiera polska odbyła się 9 marca 2006 roku w kinie „Kultura”, premiera światowa - 11 maja 2006 roku w Moskwie, w „Dom Kino”.

PREZENTACJA FILMÓW DOKUMENTALNYCH I PROJEKTÓW

FILMY PIERWSZEJ EDYCJI

BAJKA
czas: 23’09’’
scenariusz i reżyseria: Monika Filipowicz
zdjęcia: Tomasz Nowak
montaż: Rafał Samborski i Bartłomiej Żyła

W małej opustoszałej wiosce w Karelii mieszka dwoje ludzi, to bohaterowie książki Mariusza Wilka „Dom nad Oniego”. Żyją jak w rosyjskiej bajce - łowią ryby, wymieniają je na benzynę, hodują zwierzęta, uprawiają kartoszki. Ludzie z okolicy mówią, że za sielanką kryje się wielka tajemnica.

BIELIŃSKIEGO 6
czas: 26’00’’
reżyseria: Karolina Bielawska
zdjęcia: Wirginia Surdej
montaż: Tomasz Kowalski

Komunałka – jedno z mieszkań w petersburskiej kamienicy, które dzielą ze sobą młodzi artyści, drobni kryminaliści, starszy kompozytor i zakochana w mężu nastolatka. Zobaczymy sceny z życia cyganerii i zwykłych ludzi. Czy bohaterów łączą tylko wspólny korytarz, kuchnia i miasto, czy może również marzenia lub...ich brak?

ELEKTRYCZKA
czas: 17’53’’
reżyseria: Maciej Cuske
zdjęcia: Marcin Sauter
montaż: Tymek Wiskirski

Ktokolwiek „jechał” z Jerofiejewem z Moskwy do Pietuszek, niewątpliwie zastanawiał się, jak wygląda dziś podróż rosyjską elektryczną? Odpowiedź na pewno pomoże znaleźć dokument Macieja Cuske. Dziecko stawiające pierwsze kroki, elegant rozmawiający przez komórkę, mężczyzna z walizeczką i wiele innych postaci pozwala ukazać przekrój dzisiejszego społeczeństwa Rosji.

MOSKIEWSKA ŻONA
czas: 17’01’’
reżyseria: Barbara Białowąs
zdjęcia: Tomasz Sobański
montaż: Robert Polewski

Film Barbary Białowąs pokazuje, jak w Rosji po upadku komunizmu wygląda życie żon współczesnych oligarchów. Kto spodziewa się ujrzeć ukrywający próżnię blichtr, będzie zaskoczony, gdyż zobaczy głęboką, egzystencjalną potrzebę wyrażenia się przez sztukę oraz świadomość możliwości i wyzwań, które niesie człowiekowi los.

7 X MOSKWA
czas: 17’51’’
reżyseria i montaż: Piotr Stasik
zdjęcia: Piotr Rosołowski

Dokument Piotra Stasika można porównać do poezji bez słów. Widzimy siedem długich ujęć pokazujących Moskwę. Punkty, w których ustawiono kamerę, nie zostały wybrane przypadkowo – to charakterystyczne, newralgiczne i całkowicie różne miejsca stolicy Rosji. W każdym ujęciu coraz głębiej wchodzimy w materię miasta i odkrywamy jego rzeczywistość.

MÓJ KIEŚLOWSKI
czas: 20’49’’
reżyseria i montaż: Irina Wołkowa
zdjęcia: Eryk Hilderbrand, Michał Ślusarczyk

Film jest subiektywnym spojrzeniem reżyserki na Polskę poprzez filmy Krzysztofa Kieślowskiego. Kanwą filmu jest wywiad z Martą Hryniak, córką reżysera. Zobaczymy miejsca bliskie reżyserowi, a także zdjęcia osób, które zgłosiły się na casting do remake’u filmu „Przypadek”. Osoby te opowiedzą o roli twórczości Kieślowskiego w ich życiu.

NASIONA
czas: 27’09’’
reżyseria: Wojciech Kasperski
zdjęcia: Szymon Lenkowski
montaż: Tymek Wiskirski

W otoczonej łańcuchem ałtajskich gór wiosce, w chacie na uboczu mieszka rodzina. Jej członkowie są odrzuceni przez resztę społeczności. Dowiadujemy się, że rodzina ma swoje tajemnice. Film jest przejmującą opowieścią i widz przeżywa szok, zdawszy sobie sprawę, że właśnie obejrzał dokument. Pociągający nas w Rosji surrealizm okazuje się być po prostu rzeczywistością.

O PRAWDZIE
czas: 14’31’’
reżyseria i montaż: Nikołaj Borts
zdjęcia: Michał Ślusarczyk

Emigracja zawsze wiąże się z ciężkimi doświadczeniami, wystawia człowieka na próby i skazuje na samotność. Emigrantka z Rosji – twórczyni amatorskiego teatru, kochająca i kochana żona i matka – zdaje się być jednak szczęśliwą, spełnioną kobietą. Czy reżyser pokaże nam jakąś „drugą stronę medalu”? Jedno jest pewne: stereotyp emigranta ze Wschodu – marznącego handlarza papierosami – zostaje w tym filmie przełamany. Druga warstwa znaczeń filmu to ukazanie niemożności zrobienia filmu przełamującego taki stereotyp.

SACRUM
czas: 30’17’’
reżyseria: Aliona Połunina
zdjęcia: Monika Kotecka
montaż: Aliona Połonina, Rafał Samborski

Film nakręcony w Licheniu i pokazujący, jak religię można dostosować do potrzeb współczesnego życia. Pielgrzymi czasami przypominają turystów, a cel ich wyprawy – park rozrywki. Centralnym miejscem akcji jest labirynt Golgoty, będący symbolem poszukiwania sensu życia przez zwykłego człowieka.

SQUAT
czas: 26’00’’
reżyseria i montaż: Warwara Kuzniecowa
zdjęcia: Tomasz Nowak

Obraz życia młodych ludzi zamieszkujących warszawskie pustostany. W świat alternatywnej kultury prowadzi nas jeden z mieszkańców wspólnoty przywodzącej na myśl komuny wyznaniowe z lat 60. ubiegłego wieku. Wkraczamy w świat squatersów – takim mianem określają się sami bohaterowie, poznajemy źródło wyznawanej przez nich ideologii i światopoglądu. Czy egzystencja w duchu „anty-burżuazyjnym”, to jedynie forma buntu przeciwko przyjętym powszechnie normom i obowiązującym w społeczeństwie wzorcom?

ŚLADY
czas: 27’33’’
reżyseria i montaż: Galina Krasnoborowa i Georgij Mołodcow
zdjęcia: Aleksander Duraj

Lokalni mieszkańcy wyraźnie odróżniają Oświęcim od Auschwitz, miasto od obozu koncentracyjnego. Dwaj bohaterowie filmu to mieszkańcy Oświęcimia a zarazem pracownicy Muzeum Auschwitz-1. Część swego życia spędzają w obozie. Codziennie przyglądają się turystom, którzy na zawsze zapamiętają ten dzień. Jednak dla bohaterów to jedynie jeden dzień pracy. Taki sam, jak każdy inny.

ZAGÓRZ – PRZYSTANEK KOŃCOWY
czas: 17’06’’
reżyseria: Julia Ishakowa
zdjęcia i montaż: Aleksander Czernow

Po prowincjonalnym, malowniczym miasteczku położonym na południowych krańcach Polski oprowadza nas miejscowy listonosz. Wędrujemy z nim, zaglądając do domów mieszkających tam ludzi. Dla młodzieży Zagórz to pierwszy przystanek przed wyruszeniem w świat. Dla starszych jest to miejsce, w którym przygotowują się, by ten świat pożegnać. Dla artystów to ostoja spokoju i życia w zgodzie z własnym wnętrzem.

PROJEKTY DRUGIEJ EDYCJI

W drugiej edycji powstały projekty filmów dokumentalnych. Planowany czas realizacji filmów wynosi 26’00’’.

52 PROCENT
scenariusz i reżyseria: Rafał Skalski

Polski reżyser w swoim dokumencie pokazuje przebieg egzaminu do szkoły baletowej, egzaminu, któremu poddawane są małe dzieci. Balet jest od połowy XIX wieku ważnym

elementem rosyjskiej kultury. Taniec ten jest bardzo widowiskową sztuką, każde jego wykonanie okupione jest jednak silnym stresem i ogromnym wysiłkiem. Dochodzi tu do dziwnego połączenia pięknej sztuki i wrażliwości z trudnymi emocjami i doznaniami: napięciem, strachem, bólem, skrajnym zmęczeniem. To wszystko widać już na egzaminie do szkoły baletowej. Dzieje się podczas tego egzaminu coś, czego dzieci, dopiero co wkraczające w nastoletni świat, nie rozumieją. Obcy ludzie oceniają, czy kandydaci mają idealne ciało: sprawdzana jest długość szyi, rozciągliwość kończyn, wyliczony jest nawet idealny stosunek długości nóg do wzrostu. Godność dzieci nie ma tu znaczenia, w imię wyższego celu zostają w pewien sposób zinstrumentalizowane. W pewnym sensie nawet sprawdzana jest ich przydatność do życia. Czy to źle, czy dobrze? Jak należy na tę sytuację patrzeć? Młodemu twórcy nie chodzi bynajmniej o jednoznacznie negatywną ocenę egzaminu pod kątem „wykorzystywania dzieci", a raczej o spojrzenie na egzamin jak na pierwszą próbę, jaka spotyka młodego człowieka. Pierwszy stres, pierwsze sprawdzenie siły osobowości. Takich prób filmowane w dokumencie dzieci będą miały w swoim życiu dziesiątki. Nie z każdej wyjdą zwycięsko.

DOBROTA
scenariusz i reżyseria: Tomasz Wolski

Dobrota to miejsce stworzone z myślą o tych, którzy popadli w sidła nałogu - alkoholikach, narkomanach - a także o tych, którzy poszukują odosobnienia, bo znużyło ich miejskie życie. Farma jest położona w lesie niedaleko Irkucka. Jej założyciel Aleksander Lubimow, dziadek z gęstą brodą, do swojej pracy podchodzi jak do misji. Od czternastu lat dwa razy w tygodniu jedzie swoim łazikiem na dworzec autobusowy po nowych mieszkańców. Czasami czeka na niego aż 20 bezdomnych. Do Dobroty przyjeżdżają dobrowolnie, aby ciężko pracować bez wynagrodzenia, w zamian za wyżywienie i dach nad głową. Muszą się podporządkować prostym zasadom, pracy i dyscyplinie. Obowiązujące tu zasady przypominają komunizm. Żywność (w większości wytwarzana na miejscu) jest racjonowana, zwłaszcza chleb i cukier, racjonuje się też papierosy. Gdy ochotnik wytrwa w swoim postanowieniu przez trzy pierwsze dni, pozostaje na kolejnych dwanaście, a potem obiecuje żyć w trzeźwości. Wielu ucieka od Lubimowa po bardzo krótkim czasie, ale on się tym nie zraża, uważa że najistotniejsze, co może dla tych ludzi zrobić, to pokazać im, że istnieje jakaś alternatywa wobec tego, co proponuje państwo. Uczy mieszkańców Dobroty „sztuki należytego życia", wpajając im zasady umiłowania prawdy, życia w trzeźwości i pracowitości. Jego religią jest mieszanka prawosławia, tołstojostwa i własnych rozmyślań. Wierzy, że duch jest pierwotny i wieczny, nie ma ani własnego wyznania, ani narodowości.

DZIECI PISZĄ DO BOGA
scenariusz i reżyseria: Eldar Kamałow

W każdym czasie, zarówno w latach wojny, jak i pokoju, wiele dzieci zostawało bez rodziców. Przyczyny nie odgrywały tu większej roli. O takie dzieci zawsze troszczyli się i dbali dobrzy ludzie i państwo. Podobnie dzieje się i dzisiaj. Dzieci wychowywane w domach dziecka są pozbawiane jednak wielu wartości, istotnych w życiu każdego człowieka: ciepła rodzinnego domu, miłości i akceptacji; a także doświadczeń pozornie mniej ważnych, takich jak wakacje. W dorosłym życiu ludzie z przyjemnością wracają myślami w przeszłość. Wielu chciałoby choć na chwilę znaleźć się z powrotem w swoim rodzinnym domu, spoglądają z nostalgią na dawne czasy. Wielu ludzi wierzy w stereotyp, zgodnie z którym znaczna część wychowanków domu dziecka po opuszczeniu murów sierocińca schodzi na złą drogę – właśnie dlatego, że w dzieciństwie pozbawiono ich tego wszystkiego, co jest udziałem dzieci

wychowujących się w normalnych rodzinach. Kamałow przedstawia ten stereotyp i pokazuje, jak trudno jest go przełamać.

DZIENNIK KOTA
scenariusz i reżyseria: Ramił Gataulin

Kotami w polskiej armii nazywa się rekrutów. To opowieść właśnie o nich, o problemach, zwłaszcza tych natury psychicznej, z jakimi zmaga się w wojsku każdy poborowy. W wojsku liczy się jedynie siła, armia istnieje wszakże po to, aby walczyć, a więc żeby zabijać i dlatego zjawisko fali jest tak powszechne, istnieje w armiach wielu krajów. Ono stanowi także przyczynę tragicznych zdarzeń, które mają miejsce w koszarach. Bohater filmu trafia do jednostki wojskowej, gdzie musi stanąć przed komisją poborową. Od życia za ogrodzeniem dzieli go już tylko jeden krok. Jeszcze istnieje możliwość, by zgodnie z prawem uniknąć „zaszczytnego obowiązku" – zależy to od decyzji komisji lekarskiej. Komisja stwierdza przydatność do służby. Nasz bohater nie należy do tych, którzy uchylają się od obowiązku służby wojskowej. Z tą chwilą jego życie w cywilu na pewien czas kończy się. Widzimy go na dworcu z walizką, a następnie w koszarach. Podczas pierwszej musztry, porannych pobudek i marszu na placu wojskowym.

HODOWCY RENIFERÓW
scenariusz i reżyseria: Cezary Iber

Z daleka od cywilizacji, z dala od ludzi, gdzieś w zapomnianych rejonach wschodniej Tuwy żyje lud Caatanów, zwany też Urjanchajcami, Sojotami, Sajańcami. Caatani to hodowcy reniferów. Prowadzą samotny, koczowniczy tryb życia, w niczym nie odbiegający od życia ich ojców i dziadków. Trwają niewzruszenie w swoim świecie, opierając się skutecznie zmianom, jakie zachodzą w ich otoczeniu, nieczuli na upływ czasu. Ich głównym zajęciem, a zarazem źródłem utrzymania jest hodowla reniferów. Renifery są dla nich środkiem transportu, źródłem pokarmu, ubrań i materiału budulcowego ich mieszkań – tak zwanych czumów, a wreszcie obiektem kultu. Każda rodzina ma swojego świętego renifera, którego traktuje w specjalny sposób. Jedynym jego zadaniem jest otaczanie danej rodziny opieką. Dopóki ten renifer żyje, rodzina czuje się bezpieczna. Wraz z jego śmiercią rozpoczyna się długi cykl rytuałów mający wskazać jego następcę. Adresatem rytuałów jest główny żywiciel rodziny, a wskazówek mają udzielać przemawiające do niego we śnie duchy. Caatani jak żaden inny lud potrafią skutecznie strzec swojej odrębności. Mimo wpływów z zewnątrz zachowali swój niezwykły system wierzeń. Po dziś dzień kultywują szamanizm. Oparli się buddyzmowi-lamanizmowi i chrześcijaństwu.

MIĘDZY NAMI RZEKA
scenariusz i reżyseria: Anna Maszczyńska

Film przedstawia maleńką wioskę położoną w samym środku Rosji nad Jenisejem. Warunki życia są tu niezwykle trudne. Najcięższa jest zima, wtedy rzeka zamarza, a mieszkańcy zostają odcięci od świata, jaki znajduje się po drugiej stronie. Dlatego też przed nadchodzącą zimą część rodzin zawsze opuszcza to miejsce, jedni jadą do rodzin w Krasnojarsku, inni, tak jak Anna i Siergiej, podejmują decyzję o wyjeździe stąd na zawsze. Zostają tylko ci, którzy nie mają dokąd się udać albo nie mają pieniędzy na „rakietę". Żeby wyjechać z Podkamiennej Tunguskiej, trzeba przepłynąć na drugi brzeg rzeki do wsi Bor – stamtąd raz dziennie odpływa do Krasnojarska wodolot, nazywany przez miejscowych rakietą albo meteorem. W wiosce mieszka siedemdziesiąt osiem osób. Zimą będzie ich znacznie mniej. Anna i Siergiej

spakują najpotrzebniejsze rzeczy do kontenera. Kontener popłynie na barce do Krasnojarska, a stamtąd pociągiem przewieziony będzie do Moskwy. Domu nie sprzedadzą, bo nie ma komu. Takich pustych domów w Podkamiennej jest dużo. Dla Siergieja Podkamienna to dom rodzinny, Anna przyjechała tu z Moskwy. Ona bardzo się cieszy z powodu wyjazdu, będzie mieć wreszcie normalną łazienkę, centralne ogrzewanie. Tylko Siergiej chodzi jakiś smutny.

PANI POLKA
scenariusz i reżyseria: Waleria Iwanowskaja

Arystokratyczne korzenie w zderzeniu z codziennym życiem - oto portret bohaterki dokumentu. Jest nią Elżbieta Grocholska, żona Krzysztofa Zanussiego. Kamera ukazuje ją w trakcie wykonywania codziennych czynności w domu, a także w trakcie załatwiania różnych spraw poza domem. Porannej, przebiegającej w pośpiechu krzątaninie, towarzyszy głos zza kadru - ktoś odczytuje zasady etykiety obowiązujące wśród arystokracji. Narzucają one bohaterce specyficzne formy zachowań, wręcz dyktują, jak powinna postępować. Pani Elżbieta zachowuje się jednak w sposób nie mający żadnego związku z tymi zasadami. Przygotowuje śniadanie nie tylko dla męża, ale i dla całej chmary młodych studentów, którzy przyjechali do Warszawy na wakacje. Sama zapomina się przy tym posilić. Przed wyjściem z domu rezygnuje z makijażu. Wychodzi obładowana pudełkami z prezentami dla bezdomnych dzieci; prezenty te trzeba jak najszybciej dostarczyć. Ze specyficznym poczuciem humoru podchodzi do prezentacji wiszących na ścianie portretów rodzinnych, portrety przodków co rusz zmieniają się w kadrze. Ich posągowe twarze nie pasują do stylu życia naszej bohaterki. Jadąc samochodem po Warszawie, zatrzymuje się, żeby pomóc jakiemuś człowiekowi, któremu popsuł się samochód. Ciągle spotyka znajomych, którzy ciepło się z nią witają. Pracuje w ogrodzie. Pośród gości popijających wino uczy dwóch młodych chłopców sztuki degustacji.

PLANETA KIRSAN
scenariusz i reżyseria: Magdalena Pięta

Tutaj dominuje historia. Dokument został poświęcony Kałmucji – jednej z mniejszych republik rosyjskich i jej prezydentowi, pełniącemu tę funkcję już 13 lat. Kałmucja to małe wioski, rozpadające się kołchozy i zagubione w stepie toczki pełne uciekinierów z Kaukazu. Jedynym miastem w kraju jest jego stolica. Powiedzenie w Kałmucji: „jadę do miasta" oznacza, że jedzie się do Elisy, i to bez względu na to, w jakim rejonie znajduje się wypowiadająca te słowa osoba. W centrum Elisy stoi pałac prezydencki, a na jego dachu powiewają trzy flagi: kałmucka, rosyjska i FIDE – flaga światowej federacji szachowej. Kirsan Nikołajewicz Ilumzynow jest postrzegany w Kałmucji jako jej bohater i odnowiciel. To on zaczął ponownie mówić o tragicznej historii Kałmuków i ich wywózce na Syberię, on wprowadził w szkołach lekcje kałmuckiego, wybudował 33 buddyjskie churały, starając się przywrócić mieszkańcom tego rejonu ich duchowe korzenie. Wzniósł także 20 cerkwi, synagogę, meczet i kościół katolicki, do którego specjalnie sprowadził zakon franciszkanów. W Eliście każdy gabinet, biuro, nawet zakład szewski zdobi portret prezydenta. Nim jednak Kirsan Ilumzynow został prezydentem, był pasjonatem gry w szachy (które są elementem kałmuckiej tradycji). Uwieńczeniem jego szachowej kariery było stanowisko Prezydenta Światowej Organizacji Szachowej FIDE, które piastował przez 11 lat. Od tego właśnie czasu w Kałmucji szachy są w szkole przedmiotem obowiązkowym.

POLSKA I JEJ ZMARLI
scenariusz i reżyseria: Konstantin Smirnow

Konstantin Smirnow rozwija w swoim filmie ideę „żywych cmentarzy", które jego zdaniem istnieją tylko w Polsce. Cmentarze mają bowiem dla Polaków szczególne znaczenie i cotygodniowe pójście na groby jest dla polskiej rodziny czymś zupełnie normalnym. Na wsi staruszki odwiedzają swoich zmarłych nawet codziennie. Polskie nagrobki zawsze są bogate, groby zadbane i prawie zawsze płoną na nich ogromne (przynajmniej w odczuciu Rosjan) znicze. Tę „żywą" pulsację cmentarza Smirnow stara się właśnie uchwycić, opowiadając o życiu cmentarza jako jednolitej całości. Bez względu na pogodę, porę roku czy dnia polski cmentarz ma swoich stałych bywalców, którzy przychodzą codziennie na groby swoich bliskich. Cmentarz żyje swoim własnym życiem. Zjawisko to reżyser obserwował i analizował zwłaszcza na cmentarzu w Nowym Dworze Mazowieckim.

POLSKI PRZYPŁYW
scenariusz i reżyseria: Anastazja Tarasowa

To opowieść o polskiej gościnności, tyle tylko, że realizującej się wobec ludzi zawodowo związanych z morzem – marynarzy wpływających do obcego portu. Do portu w Gdyni wpłynął duży statek pod flagą brytyjską. Na jego mostek kapitański wchodzi ojciec Pracz, reprezentujący klub „Stella Maris". Wysoki, dobrze zbudowany, ubrany po cywilnemu, zwraca się po angielsku do kapitana, a po chwili wita załogę w gdyńskim porcie. Zaprasza wszystkich do odwiedzenia miejscowego klubu dla marynarzy. Pokazuje na planie miasta, gdzie znajduje się klub i wyjaśnia, jak najłatwiej tam trafić. Na twarzach zmęczonych marynarzy widać ożywienie. Dziękują ojcu Praczowi za informację. Cieszą się, że w porcie jest miejsce, w którym będą mogli oderwać się od surowej morskiej codzienności. Zagrają w bilard, spotkają się z innymi marynarzami, zadzwonią do domu, skorzystają z Internetu.

POSTANOWILI „ROZSTRZELAĆ"
scenariusz i reżyseria: Natalia Łobko

Historia rodziny polskiego oficera, rozstrzelanego w Rosji w 1940 roku, odsłania losy wielu wysokich rangą żołnierzy, wywiezionych w głąb Rosji jesienią 1939 roku i przetrzymywanych w niewoli przez NKWD do jesieni 1940 roku. Obóz dla polskich oficerów znajdował się na terenie męskiego zakonu w Niłowej Pustyni. Oficerów przetrzymywano w celach mnichów do czasu masowej egzekucji. Rozpoczęła się ona wiosną 1940 roku – rozstrzelano wówczas 6311 oficerów. Polscy jeńcy byli wywożeni do Tweru, a następnie rozstrzeliwani. Oficerów mordowano pojedynczo, strzałem w tył głowy, w piwnicach więzienia NKWD. Dziś w budynku tym znajduje się Akademia Medyczna. W piwnicach mieszczą się laboratoria anatomiczne, a w nich studenci uczą się swojego zawodu, przeprowadzając sekcje zwłok. Ciała zamordowanych oficerów wkładano do specjalnych ciężarówek z napisami: „chleb" lub „mleko" i w tajemnicy wywożono w rejony ochraniane przez NKWD. Tam, pod osłoną nocy, po kilkaset ciał wrzucano do ogromnych dołów, a następnie przy pomocy koparek zasypywano ziemią. Podczas ekshumacji, przeprowadzonej w lesie Miednoje w 1991 roku, odkryto 61 masowych grobów. Znaleziono w nich 6311 ciał polskich oficerów. Obok mogił polskich żołnierzy odkryto także groby z ciałami około pięciu tysięcy Rosjan, zamordowanych, a następnie zakopanych w tym samym miejscu jakieś dwa, trzy lata wcześniej. Dzisiaj na tym terenie znajduje się polsko-rosyjski memoriał. Miejsce to jednoczy w tragedii oba narody – ofiary totalitarnego reżimu.

ROZKŁAD JAZDY
scenariusz i reżyseria: Krzysztof Borówka

To historia sześćdziesięcioletniej kobiety, której życie jest ściśle podporządkowane rozkładowi jazdy kolei. Wzdłuż trasy kolei transsyberyjskiej jest wiele małych stacyjek. Na peronach wielu z nich można spotkać babcie, które przyjeżdżają na dworzec po to, aby sprzedać jedzenie podróżnym w pociągu. Bohaterka dokumentu jest jedną z nich. Utrzymuje się przede wszystkim z handlu przygotowywanymi przez siebie potrawami. Czas między kolejnymi pociągami wypełnia jej lepienie pierogów, gotowanie zupy, smażenie ryb. Życie bohaterki przebiega zgodnie z rytmem narzucanym przez kolej transsyberyjską. Kobieta zdaje sobie sprawę z tego, że nie jest niezależna. Każdy ma swoje miejsce i swoją misję do spełnienia. Obowiązkiem człowieka jest odnalezienie siebie w tym społecznym mechanizmie i funkcjonowanie zgodnie z nim. Kamera podpatruje bohaterkę z bliska, ale nie interpretuje w jakikolwiek sposób jej życia, jedynie patrzy i rejestruje.

SZKOŁA. OSTATNI DZIEŃ LATA
scenariusz i reżyseria: Marcin Sauter

To prezentacja życia w tundrze. Zobaczymy Aksarkę – ostatnią większą miejscowość leżącą nad Obem. Dalej w stronę Morza Karskiego ciągną się już tylko maleńkie wioski rybackie i czumy hodowców reniferów. W jednej z nich mieszka siedmioletni Alosza. Poznajemy go w dniu poprzedzającym jego pierwszy wyjazd do szkoły. Zbiera jagody razem ze swoją siostrą Rają, mamą i babcią. Towarzyszy im maleńka Arsa. Jagód jest dookoła mnóstwo, można je jeść i zbierać bez końca. Te jedyne witaminy muszą starczyć na całą zimę. Warkot motorówki przerywa Aloszy beztroską zabawę. Biegnie przez wysokie trawy nad rzekę do ojca, który przypłynął z całonocnego połowu. Ojciec pokazuje z dumą upolowanego ptaka, oznajmia też chłopcu, że jutro prawdopodobnie przypłynie szkolny statek. Alosza markotnieje. A oto inny chłopiec – Misza, sześcioklasista. Siedzi przed czumą. Właśnie skończył owijać niebieską taśmą swoją wiatrówkę. Wyciąga z kieszeni komórkę, która napawa go radością, będzie miał wreszcie zasięg. W Askarce jest jedna asfaltowa ulica, kilka sklepów i potężne budynki administracji. W nowoczesnej dużej szkole, która jest dumą lokalnych władz, trwają przygotowania do rozpoczęcia roku szkolnego. Dyrektorka ustala z pilotem helikoptera listę dzieci, które trzeba przywieźć z tundry. Nauczyciele przygotowują klasy, układają podręczniki i pomoce naukowe. Mieszczą się tu również trzy internaty. Czy w jednym z nich zamieszka mały Alosza?

W ŁÓDCE
scenariusz i reżyseria: Julia Panasenko i Swietłana Strjelnikowa

Łódź to najbardziej zagadkowe miasto w Polsce. Teraźniejszość i przeszłość splatają się tu ze sobą, tak jak i kultury różnych narodów. Bohaterami filmu są dwaj mężczyźni należący do jednego pokolenia, którzy jednak inaczej patrzą na życie przez pryzmat miasta, w którym żyją – Łodzi. Naszym zadaniem jako widzów jest porównać tych dwóch bohaterów, dwóch bliskich i jednocześnie dalekich sobie ludzi. Istnieją rzeczy, które ich łączą, ale równocześnie dzieli ich przepaść, jeśli chodzi poglądy na współczesne życie. Herb Łodzi przedstawia łódkę. Łódka płynie przez burzliwą rzekę życia. Nowe zmienia to, co stare. Kraj poszukuje swojego miejsca pośród społeczności międzynarodowej, zamieszkujący go ludzie starają się odnaleźć siebie i znaleźć harmonię. Zarówno Tomek jak i Piotr pamiętają jeszcze dawny ustrój i czas przemian. Teraz to od nich i od ich rówieśników zależy przyszłość Polski. Jednak Tomek i Piotr to dwa przeciwieństwa. Nawet fizycznie. I mogłoby się wydawać, że nie mają ze sobą

nic wspólnego. Jednak współczesna Polska to zarówno Tomek, jak i Piotr. Ze stosunku, jaki nasi bohaterowie mają do rodzinnego miasta, można odczytać postawę, jaką reprezentują wobec życia.

W RÓŻNYCH JĘZYKACH
scenariusz i reżyseria: Swietłana Fiedorowa

Nieodłączną część życia każdego współczesnego człowieka, bez względu na miejsce i kraj, w jakim się znajduje, stanowi coś, co przyjęło się nazywać światowym dorobkiem kulturowym. To, na przykład, klasyka muzyki, literatury, filozoficzne ideały humanizmu. Każdy nosi je w sobie. Te wartości kulturowe pozostają jedynie pojęciem abstrakcyjnym dopóty, dopóki nie przejdą przez pryzmat twórczości indywidualnej, ukształtowanej na konkretnym podłożu narodowej tradycji kulturowej. Taki proces ukazać ma film Swietłany Fiedorowej. Reżyserka odnalazła dwóch bohaterów-aktorów. Obaj wcielają się w rolę Otella w dramacie Szekspira. Zobaczymy dwa warianty tej samej roli, dwa podejścia, dwóch różnych aktorów, dwóch różnych mężczyzn. Możemy porównać tych ludzi, ale nie po to, aby określić, który z nich jest lepszym aktorem. Rozmawiając z bohaterami o ich roli i obserwując fragmenty spektakli, spróbujemy zrozumieć, co wnosi do roli indywidualny charakter aktora, jego korzenie, szkoła, a co pozostaje wieczne i wspólne dla każdej osobowości twórczej na całym świecie. Ważne jest dla nas nie tylko to, jak aktorzy traktują rolę Otella, ale i to, jak rozumieją własny zawód.

CZĘŚĆ II

PREMIERY I POKAZY TELEWIZYJNE FILMÓW

PREMIERY KINOWE

W ramach projektu odbyły się dwie premiery kinowe. Pierwsza, premiera polska, została zorganizowana w kinie „Kultura" w Warszawie dzięki uprzejmości Stowarzyszenia Filmowców Polskich. Druga, międzynarodowa, odbyła się w dwa miesiące później w Moskwie, w „Domu Kino". Każdej z nich towarzyszyły premierowe pokazy dziesięciu filmów dokumentalnych powstałych w trakcie trwania pierwszej edycji projektu.

9 MARCA 2006 ROKU, KINO KULTURA, WARSZAWA, POLSKA

Pokaz premierowy otwierały wystąpienia Krzysztofa Kopczyńskiego – producenta zrealizowanych filmów i organizatora całego projektu, oraz Krzysztofa Olendzkiego – podsekretarza stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego RP, instytucji wspierającej organizatorów przez cały okres realizacji projektu. Filmy zaprezentowano w trzech blokach tematycznych: miejsca, ludzie, metafizyka. W pierwszym bloku wyświetlono: „7 x Moskwę", „Zagórz – przystanek końcowy", „Bielińskiego 6" i „Ślady". W drugim bloku widzowie zobaczyli: „O prawdzie", „Moskiewską żonę" i „Mojego Kieślowskiego"; w trzecim: „Elektryczkę", „Nasiona" i „Sacrum".

Trzecią część pokazu zarezerwowano na dyskusję o filmach. Poprowadził ją kurator projektu z Instytutu Adama Mickiewicza – Mateusz Werner. Widzowie nie tylko wypowiadali się na temat filmów, ale także zadali obecnym na sali twórcom szereg pytań dotyczących realizacji dokumentów – o narodzinach pomysłów, warunkach panujących na planie zdjęciowym, o bohaterach dokumentów i miejscach, w których filmy realizowano – co świadczy o dużym zainteresowaniu i żywym odbiorze filmów. Wśród wypowiedzi

padających z sali znalazły się także wyrazy uznania dla idei całego projektu. Na zakończenie reżyser i opiekun artystyczny Dmitrij Kabakow, w asyście Białego Niedźwiedzia, wręczył uczestnikom pierwszej edycji pamiątkowe dyplomy. Biorąc pod uwagę liczbę widzów, pokaz premierowy uznać można za wydarzenie dużej rangi. Choć prezentowano filmy dokumentalne, i to zrealizowane przez studentów, widownia osiągnęła liczbę około 130% możliwości kina, co oznacza, że w trzech pokazach premierowych uczestniczyło tego dnia łącznie ponad 1000 osób.

11 MAJA 2006 ROKU, DOM KINO, MOSKWA, ROSJA

Na premierze moskiewskiej obecnych było wielu znanych rosyjskich reżyserów, scenarzystów, wykładowców szkół filmowych, dyplomatów i dziennikarzy. Przybyli zaproszeni na premierę przedstawiciele Ambasady RP w Moskwie: charge d'affaires Wiktor Ross i I sekretarz, kierownik Wydziału Kultury i Nauki w Ambasadzie Małgorzata Szniak; rektor Wyższych Kursów Scenarzystów i Reżyserów w Moskwie Andrzej Gierasimow, rektorzy Państwowego Instytutu Kinematografii Federacji Rosyjskiej im. S. A. Gierasimowa (WGIK-u) w Moskwie - Aleksander Nowikow oraz Tatiana Storczak, reżyser i wykładowca WGIK-u Tengiz Siemionow, słynny rosyjski dokumentalista Vitalij Manskij, krytyk filmowy z rosyjskiego Kanału Kultura Andrzej Szemiakin oraz Jurij Korotkow, scenarzysta największego rosyjskiego przeboju kinowego ostatnich lat – „9 roty". Na premierę przybyli też organizatorzy i pomysłodawcy projektu: Krzysztof Kopczyński i Agnieszka Janowska z Eureka Media, Mateusz Werner z Instytutu Adama Mickiewicza, wykładowcy i opiekunowie artystyczni: Vita Żelakeviciute i Władimir Fienczenko, a także ich podopieczni – autorzy filmów prezentowanych tego dnia w Sali Białej: Karolina Bielawska, Aleksander Czernow, Julia Ishakowa, Galina Krasnoborowa, Warwara Kuzniecowa, Georgij Mołodcow, Aliona Połunina, Marcin Sauter, Piotr Stasik i Irina Wołkowa.

POKAZY TELEWIZYJNE

Pokazy telewizyjne odbyły się wyłącznie w Polsce, Rosja nie wzięła dotąd udziału w tej formie prezentacji. Cykl filmów dokumentalnych zagościł parokrotnie na antenie Telewizji Polskiej Programu Pierwszego i w TVP Kultura. Pokazy rozpoczęły się od emisji w TVP Kultura, 30 grudnia 2005 roku, dwóch filmów. Były to: „Nasiona" (film obejrzało 44 tys. widzów, widownia uplasowała się na poziomie 0.1%, a udział w rynku wyniósł 0.3%) i „Bielińskiego 6" (liczba widzów 46 tys., widownia 0.1%, udział w rynku 0.3%). Emisję filmów poprzedziła rozmowa z obecnymi w studio: Krzysztofem Kopczyńskim, Mateuszem Wernerem, Wojciechem Kasperskim i Karoliną Bielawską.

Premiera pozostałych filmów odbyła się 17 marca 2006 roku. Tego dnia pokazy dokumentów poprzedziła emisja zrealizowanych wcześniej wywiadów. Ich bohaterami byli: Mateusz Werner (kurator projektu) i reżyserzy poszczególnych filmów. Filmy wyświetlono w następującej kolejności: „7 x Moskwa" (liczba widzów 3 tys.), „Moskiewska żona" (liczba widzów 36 tys., widownia 0.1%, udział w rynku 0.3%), „Zagórz – przystanek końcowy" (liczba widzów 1 tys.), „O prawdzie" (liczba widzów 0 tys.), „Elektryczka" (liczba widzów 1 tys.), „Mój Kieślowski" (liczba widzów 3 tys.), „Sacrum" (liczba widzów 2 tys.), i „Bielińskiego 6" (liczba widzów 5 tys.). Następnie 18 marca 2006 roku, w ramach emisji powtórkowej, widzowie TVP Kultura mieli okazję zobaczyć: „Moskiewską żonę" (liczba widzów 18 tys., widownia 0.1%, udział w rynku 0.3%), „Zagórz – przystanek końcowy" (liczba widzów 1 tys.) oraz „Bielińskiego 6" (liczba widzów 2 tys.). Kanał TVP Kultura wyemitował po raz drugi jeszcze cztery inne dokumenty. W paśmie emisji powtórkowych

znalazły się: „Nasiona" w dniu 3 czerwca 2006 roku (liczba widzów 16 tys., widownia 0.1%, udział w rynku 0.5%), trzykrotnie wyemitowano „Moskiewską żonę", 12 czerwca 2006 roku (liczba widzów 1 tys.), 13 czerwca 2006 roku (liczba widzów 6 tys., udział w rynku 0.2%) i 17 czerwca 2006 roku (liczba widzów 13 tys., udział w rynku 0.2%). Ostatnim z prezentowanych filmów był „Mój Kieślowski", pokazywany w dniu 1 listopada 2006 roku (liczba widzów 26 tys., widownia 0.1%, udział w rynku 0.4%).

W przypadku Telewizji Polskiej emisja objęła trzy projekcje. Program 1 TVP S.A. pokazał: „7 X Moskwę" w dniu 27 września 2006 roku (liczba widzów 471 tys., widownia 1.3%, udział w rynku 8.7%), a następnie „Elektryczkę" w dniu 4 października 2006 roku (liczba widzów 963 tys., widownia 2.7%, udział w rynku 13.6%) i jako ostatni film „Nasiona" w dniu 25 października 2006 roku (liczba widzów 768 tys., widownia 2.2%, udział w rynku 12.9%). Dane statystyczne: Magdalena Lenczewska (TVP S.A.).

UDZIAŁ DOKUMENTÓW W FESTIWALACH I POKAZACH SPECJALNYCH

FESTIWALE FILMOWE

Austin Film Festiwal (Austin, USA) – „Nasiona" Wojciecha Kasperskiego. 100 widzów

The Big Sky Documentary Film Festival (Montana, USA) – „Nasiona" Wojciecha Kasperskiego.

Brave Festiwal, Przeciw wypędzeniom z kultury (Wrocław, Polska) – „Nasiona" Wojciecha Kasperskiego. 100 widzów. Na festiwalu był obecny Krzysztof Kopczyński.

Cinerail - International Festival Train&Metro on Film (Saint-Ouen, Francja) – „Elektryczka" Macieja Cuske.

The CMU International Film Festival 2006 "Faces of Democracy" (Pittsburgh, USA) – „Nasiona" Wojciecha Kasperskiego.

Denver Film Festival (Denver, USA) –„Nasiona" Wojciecha Kasperskiego. 200 widzów.

Doc Review Festival (Warszawa, Polska) – "Nasiona" Wojciecha Kasperskiego. 450 widzów.

DOK Leipzig 49th International Leipzig Festival for Documentary and Animated Film (Lipsk, Austria) – „Nasiona" Wojciecha Kasperskiego. 130 widzów.

Era Nowe Horyzonty (Wrocław, Polska) – „Elektryczka" Macieja Cuske, „Nasiona" Wojciecha Kasperskiego, „Sacrum" Aliony Połuniny, „Zagórz – przystanek końcowy" Julii Ishakowej, „7 x Moskwa" Piotra Stasika. 478 widzów.

Festival DOCUSUR (Santa Cruz de Tenerife, Hiszpania) – „Elektryczka" Macieja Cuske, „7 x Moskwa" Piotra Stasika. 90 widzów.

Festiwal Filmowy WATCH DOCS. Prawa Człowieka w Filmie (Warszawa, Polska) – „O prawdzie" Nikołaja Bortsa. 60 widzów.

Festiwal Filmów Amatorskich Filmowe Zwierciadła (kino „Jantar", Ostrołęka, Polska) - „Elektryczka" Macieja Cuske. 50 widzów.

Festiwal Kina Studenckiego "Początek" (Sankt Petersburg, Rosja) – "Zagórz - przystanek końcowy" Julii Ishakowej. 70 widzów.

III Festiwal Kinoteatr.doc (Moskwa) – „Nasiona" Wojciecha Kasperskiego

Festiwal "Kinotawr" (Soczia, Rosja) – „Mój Kieślowski" Iriny Wołkowej. 50 widzów.

XVI Festiwal Mediów Człowiek w Zagrożeniu (Łódź, Polska) – „Bielińskiego 6" Karoliny Bielawskiej, „Elektryczka" Macieja Cuske, „Nasiona" Wojciecha Kasperskiego, „Sacrum" Aliony Połuniny. 70 widzów. Na festiwalu była obecna Dorota Rozowska (Eureka Media).

Festiwal Polskich Filmów Fabularnych (Gdynia, Polska) – „Nasiona" Wojciecha Kasperskiego. 80 widzów. Na festiwalu była obecna Dorota Rozowska.

Festiwal Sztuk na Foksal (Warszawa, Polska) – „7 x Moskwa" Piotra Stasika. 60 widzów.

Guangzhou International Documentary Film Festival (Guangzhou, Guangdong,Chiny) – „Elektryczka" Macieja Cuske, „Nasiona" Wojciecha Kasperskiego, „7 x Moskwa" Piotra Stasika. 400 widzów.

Hamptons International Film Festival (Hamptons, USA) – „Nasiona" Wojciecha Kasperskiego. 110 widzów.

International Beverly Hills Film Festival (Beverly Hills, USA) – „Nasiona" Wojciecha Kasperskiego. 80 widzów. Film prezentował reżyser.

International Documentary Film Festival „Flahertiana" (Perm, Rosja) – „Nasiona" Wojciecha Kasperskiego. 207 widzów. Film prezentował Krzysztof Kopczyński.

International Film Festival Rotterdam (Rotterdam, Holandia) – „Elektryczka" Macieja Cuske.

International Human Rights Documentary Film Festival (Glasgow, Wielka Brytania) – „Nasiona" Wojciecha Kasperskiego. 60 widzów.

INPUT (International Public Television) 2006 (Tajpej, Tajwan) – „Nasiona" Wojciecha Kasperskiego. 700 widzów. Na pokazach byli obecni Andrzej Fidyk i Wojciech Kasperski.

INPUT Moskwa' 2006 (Moskwa, Rosja) – „Nasiona" Wojciecha Kasperskiego. 50 widzów. Na przeglądzie była obecna Agnieszka Janowska.

Ińskie Lato Filmowe (Ińsk, Polska) – „Elektryczka" Macieja Cuske, „Mój Kieślowski" Iriny Wołkowej, „Sacrum" Aliony Połuniny. 65 widzów.

Jarmark Soplicowski (Cichowo, Polska) – wszystkie filmy projektu „Rosja-Polska. Nowe spojrzenie". 20 widzów. Na pokazie był obecny Adam Papliński.

Krakowski Festiwal Filmowy (Kraków, Polska) – pokaz konkursowy: „Elektryczka" Macieja Cuske, „Nasiona" Wojciecha Kasperskiego, „7 x Moskwa" Piotra Stasika. W ramach 46. Krakowskiego Festiwalu Filmowego odbył się także Specjalny Pokaz pozostałych filmów powstałych w ramach I edycji projektu „Rosja-Polska. Nowe spojrzenie". 650 widzów. Obecni byli reżyserzy oraz Krzysztof Kopczyński, Agnieszka Janowska i Adam Papliński.

13 L'Alternativa Festival de Cinema Independent de Barcelona (Barcelona, Hiszpania) – „Elektryczka" Macieja Cuske, „Nasiona" Wojciecha Kasperskiego. 180 widzów.

Laur (Moskwa, Rosja) – „Nasiona" Wojciecha Kasperskiego. 250 widzów. Na pokazie była obecna Agnieszka Janowska.

Letnia Akademia Filmowa (Zwierzyniec, Polska) – „Elektryczka" Macieja Cuske, „Nasiona" Wojciecha Kasperskiego, „7 x Moskwa" Piotra Stasika. 20 widzów. Na festiwalu był obecny Krzysztof Kopczyński.

Lisbon International Documentary Film Festival (Lizbona, Portugalia) – „Nasiona" Wojciecha Kasperskiego. 120 widzów.

Lubuskie Lato Filmowe (Łagów, Polska) – „Elektryczka" Macieja Cuske, „Nasiona" Wojciecha Kasperskiego, „Sacrum" Aliony Połuniny, „7 x Moskwa" Piotra Stasika. 420 widzów. Na festiwalu byli obecni Maciej Cuske, Władimir Fienczenko, Dmitrij Kabakow, Krzysztof Kopczyński, Aliona Połunina, Piotr Stasik i Mateusz Werner.

Międzynarodowy Telekino Festiwal „Saratowskie stradania" (Saratów, Rosja) – „Nasiona" Wojciecha Kasperskiego. 2000 widzów.

Na granicy (Gryfin, Polska) – „Elektryczka" Macieja Cuske, „Moskiewska żona" Barbary Białowąs, „Nasiona" Wojciecha Kasperskiego, „Sacrum" Aliony Połuniny, „Zagórz – przystanek końcowy" Julii Ishakowej, „7 x Moskwa" Piotra Stasika. 100 widzów.

Northern Lights Film Festival (Newcastle, Wielka Brytania) – „Elektryczka" Macieja Cuske.

Obrazy Polski w Europie (Berlin, Niemcy) – „Bielińskiego 6" Karoliny Bielawskiej, „Elektryczka" Macieja Cuske, „Moskiewska żona" Barbary Białowąs, „Nasiona" Wojciecha Kasperskiego, „7 x Moskwa" Piotra Stasika. 25 widzów.

OFF Cinema (Centrum Kultury Zamek, Poznań, Polska) – wszystkie filmy projektu „Rosja-Polska. Nowe spojrzenie". 1000 widzów

OFF/ON Warszawa, Europejski Tydzień Filmowy (Warszawa, Polska) – „Mój Kieślowski" Iriny Wołkowej, „Nasiona" Wojciecha Kasperskiego, „Sacrum" Aliony Połuniny.

Otwarty Festiwal Filmów Dokumentalnych „Rossija" (Jekaterynburg, Rosja) – „Mój Kieślowski" Iriny Wołkowej, „Sacrum" Aliony Połuniny. 4000 widzów.

Panorama Kina Dokumentalnego Unii Europejskiej (Moskwa, Rosja) – „Nasiona" Wojciecha Kasperskiego. 100 widzów. Na przeglądzie był obecny Krzysztof Kopczyński. Po pokazie filmu odbyła się dyskusja z udziałem Krzysztofa Kopczyńskiego i Małgorzaty Szniak.

Polish Film Festival in America (Chicago, USA) – „Elektryczka" Macieja Cuske, „Mój Kieślowski" Iriny Wołkowej, „Nasiona" Wojciecha Kasperskiego. 400 widzów. Na festiwalu byli obecni Krzysztof Kopczyński i Maciej Cuske.

Prix Europa (Berlin, Niemcy) – „Nasiona" Wojciecha Kasperskiego. 200 widzów. Na pokazie był obecny Wojciech Kasperski, a na gali zamknięcia festiwalu – Krzysztof Kopczyński.

Replika 46. Krakowskiego Festiwalu Filmowego (Częstochowa, Polska) – „Nasiona" Wojciecha Kasperskiego. 25 widzów.

Replika 46. Krakowskiego Festiwalu Filmowego, CWK „Łaźnia" (Gdańsk, Polska) – „Nasiona" Wojciecha Kasperskiego, „7 x Moskwa" Piotra Stasika. 900 widzów.

SILVERDOCS: AFI/Discovery Channel Documentary Festival (Waszyngton, USA) - „Nasiona" Wojciecha Kasperskiego.

TOFFI (Toruń, Polska) – wszystkie filmy projektu „Rosja-Polska. Nowe spojrzenie". 50 widzów. Na pokazie była obecna Agnieszka Janowska.

Wakacyjne Kadry (Cieszyn, Polska) – „Elektryczka" Macieja Cuske, „Nasiona" Wojciecha Kasperskiego, „7 x Moskwa" Piotra Stasika. 450 widzów.

Wakacyjny Festiwal Gwiazd (Gdańsk, Polska) – „Nasiona" Wojciecha Kasperskiego. 80 widzów. Na festiwalu była obecna Dorota Rozowska.

WATCH DOCS (kino „Pod Baranami", Kraków, Polska) – wszystkie filmy projektu „Rosja-Polska. Nowe spojrzenie". 200 widzów.

VGIK International Film Festival (Moskwa, Rosja) – „Elektryczka" Macieja Cuske, „Nasiona" Wojciecha Kasperskiego, „Ślady" Galiny Krasnoborowej i Grigorija Mołodcowa, „7 x Moskwa" Piotra Stasika. 120 widzów.

POKAZY SPECJALNE

Pokaz specjalny w kinie „Amok" (Gliwice, Polska) – „Nasiona" Wojciecha Kasperskiego. 40 widzów.

Autorski Pokaz Grupy Paladino (WSNHiD, Poznań, Polska) – „7 x Moskwa" Piotra Stasika. 50 widzów.

VII edycja Biesiady z Filmem Krótkiego Metrażu DAF '2006 (Klub Delta, Szczecin, Polska) – wszystkie filmy projektu „Rosja-Polska. Nowe spojrzenie". 140 widzów.

Pokaz specjalny w Bratysławie (Bratysława, Słowacja) – wszystkie filmy projektu „Rosja-Polska. Nowe spojrzenie". 20 widzów. Na pokazie był obecny Krzysztof Kopczyński.

Pokaz specjalny w Centrum Kultury Zamek (Poznań, Polska) – wszystkie filmy projektu „Rosja-Polska. Nowe spojrzenie". Pokaz współfinansowany ze środków MKIDN. 80 widzów. Po emisji filmów odbyła się dyskusja poprowadzona przez Agnieszkę Janowską

European Documentary Network „Marathon Doc" (Kopenhaga, Dania) – „Nasiona" Wojciecha Kasperskiego

Pokaz specjalny w ramach XVI Festiwalu Mediów Człowiek w Zagrożeniu (kino „Cytryna", Łódź, Polska) – „Moskiewska żona" Barbary Białowąs, „7 x Moskwa" Piotra Stasika, „Mój Kieślowski" Iriny Wołkowej, „O prawdzie" Nikołaja Bortsa. 70 widzów. Na pokazie była obecna Dorota Rozowska.

Pokaz specjalny w Hajfa Cinematheque (Hajfa, Izrael) – „7 x Moskwa" Piotra Stasika, „Mój Kieślowski" Iriny Wołkowej, „Elektryczka" Macieja Cuske, „Nasiona" Wojciecha Kasperskigo. 100 widzów. Na pokazie byli obecni Wojciech Kasperski, Krzysztof Kopczyński, Mateusz Werner i Irina Wołkowa.

Pokaz specjalny w Jerusalem Cinematheque (Jerozolima, Izrael) – „7 x Moskwa" Piotra Stasika, „Mój Kieślowski" Iriny Wołkowej, „Elektryczka" Macieja Cuske, „Nasiona" Wojciecha Kasperskiego. 40 widzów. Na pokazie byli obecni Wojciech Kasperski, Krzysztof Kopczyński, Mateusz Werner i Irina Wołkowa.

Pokaz specjalny w Katowicach (kino „Światowid", Katowice, Polska) – wszystkie filmy projektu „Rosja-Polska. Nowe spojrzenie". Pokaz współfinansowany ze środków MKIDN. 150 widzów. Na pokazie byli obecni Barbara Białowąs, Karolina Bielawska, Agnieszka Janowska, Krzysztof Kopczyński i Irina Wołkowa.

Pokaz specjalny w ramach 46. Krakowskiego Festiwalu Filmowego (Kraków, Polska) – „Bielińskiego 6" Karoliny Bielawskiej, „Moskiewska żona" Barbary Białowąs, „Mój Kieślowski" Iriny Wołkowej, „O prawdzie" Nikołaja Bortsa, „Sacrum" Aliony Połuniny, „Ślady" Galiny Krasnoborowej i Georgija Mołodcowa, „Zagórz – przystanek końcowy" Julii Ishakowej. 200 widzów.

VI Ogólnopolski Festiwal Dramaturgii Współczesnej „Rzeczywistość przedstawiona" – "Nasiona" Wojciecha Kasperskiego. 30 widzów.

Pieśni bez paszportu – „Elektryczka" Macieja Cuske. 60 widzów.

Polacy - Rosjanie: wzajemne relacje (Nadbałtyckie Centrum Kultury, Gdańsk, Polska) – wszystkie filmy projektu „Rosja-Polska. Nowe spojrzenie". 220 widzów. Po emisji filmów odbyła się dyskusja z udziałem Krzysztofa Kopczyńskiego, Mirosława Przylipiaka, Mateusza Wernera.

Przegląd Filmu Polskiego (Luksemburg) – „Elektryczka" Macieja Cuske, „Nasiona" Wojciecha Kasperskiego. 160 widzów.

Pokaz specjalny w Rzeszowie (Wojewódzki Dom Kultury, Rzeszów, Polska) – wszystkie filmy projektu „Rosja-Polska. Nowe spojrzenie". Pokaz współfinansowany ze środków MKIDN. 300 widzów. Na pokazie byli obecni Karolina Bielawska, Agnieszka Janowska, Krzysztof Kopczyński i Irina Wołkowa.

Pokaz specjalny w Sankt Petersburgu (kino „Rodina", Sankt Petersburg, Rosja) – wszystkie filmy projektu „Rosja-Polska. Nowe spojrzenie". 150 widzów. Na pokazie byli obecni

Barbara Białowąs, Aleksander Czernow, Julia Ishakowa, Galina Krasnoborowa, Warwara Kuzniecowa, Irina Wołkowa oraz wykładowcy i studenci drugiej edycji projektu.

Sezon Kina Rosyjskiego (kino „Charlie", Łódź, Polska) – wszystkie filmy projektu „Rosja-Polska. Nowe spojrzenie". 150 widzów. Na pokazie była obecna Agnieszka Janowska.

Pokaz specjalny w kinie „Sfinks" (Kraków, Polska) – „Nasiona" Wojciecha Kasperskiego. 70 widzów.

Pokaz specjalny w Tarnowie (Tarnowskie Centrum Kultury, Tarnów, Polska) – wszystkie filmy projektu „Rosja-Polska. Nowe spojrzenie". Pokaz współfinansowany ze środków MKIDN. 120 widzów. Na pokazie byli obecni Karolina Bielawska, Agnieszka Janowska, Krzysztof Kopczyński i Irina Wołkowa.

Pokaz specjalny w Tel Aviv Cinematheque (Doron Cinema Center, Tel Aviv, Izrael) – „7 x Moskwa" Piotra Stasika, „Mój Kieślowski" Iriny Wołkowej, „Elektryczka" Macieja Cuske, „Nasiona" Wojciecha Kasperskigo. 160 widzów. Na pokazie byli obecni Wojciech Kasperski, Krzysztof Kopczyński, Mateusz Werner i Irina Wołkowa.

Theater Eigenreich (Berlin, Niemcy) – „7 x Moskwa" Piotra Stasika. 40 widzów.

Pokaz specjalny w ramach Toruńskiego Festiwalu Filmowego TOFFI (Toruń, Polska) – wszystkie filmy projektu „Rosja-Polska. Nowe spojrzenie". 50 widzów. Na pokazie była obecna Agnieszka Janowska.

Pokaz specjalny w ramach WATCH DOCS (Kino „Pod Baranami" Kraków, Polska) – wszystkie filmy projektu „Rosja-Polska. Nowe spojrzenie". 200 widzów.

Z Krakowa na Ursynów (Warszawa, Polska) – „Elektryczka" Macieja Cuske „Nasiona" Wojciecha Kasperskiego, „7 x Moskwa" Piotra Stasika. 150 widzów. Na przeglądzie był obecny Krzysztof Kopczyński.

Wykaz najważniejszych festiwali, w których filmy brały udział, znajduje się na stronie www.newgaze.info.

PRZYZNANE NAGRODY

28. Big Muddy Film Festival (Carbondale, USA) – I nagroda w kategorii: Krótki Film Dokumentalny dla „Nasion" Wojciecha Kasperskiego.

The Big Sky Documentary Film Festival (Montana, USA) – Nagroda w kategorii: Wizja Artystyczna za wyjątkowe walory artystyczne dla "Nasion" Wojciecha Kasperskiego, także nagroda specjalna przyznana filmowi przez jury festiwalu.

Cieszyn Film Festiwal „Wakacyjne Kadry" (Cieszyn, Polska) – Nagroda Dyrektora Artystycznego Festiwalu - Michała Dudziewicza - za najlepszy debiut w sztuce filmowej Złotą Podkowę dla „Nasion" przyznano autorowi zdjęć Szymonowi Lenkowskiemu.

Cinerail - International Festival Train&Metro on Film (Saint-Ouen, Francja) – Grand Prix dla "Elektryczki" Macieja Cuske

The CMU International Film Festival 2006 „Faces of Democracy" (Pittsburgh, USA) – Nagroda Główna w kategorii studencki film krótkometrażowy w konkursie międzynarodowym dla „Nasion" Wojciecha Kasperskiego.

III Festiwal Kinoteatr.doc (Moskwa, Rosja) – Nagroda za „reżyserskie mistrzostwo w panowaniu nad przestrzenią" dla „Nasion" Wojciecha Kasperskiego

XVI Festiwal Mediów w Łodzi „Człowiek w Zagrożeniu" (Łódź, Polska) – Nagroda Specjalna Jury, przyznana po raz pierwszy w historii festiwalu dla „Nasion" Wojciecha Kasperskiego. Dyplomem honorowym doceniono również film „Sacrum" Aliony Połuniny.

International Documentary Film Festival "Flahertiana" (Perm, Rosja) – Wielki Srebrny Nanuk za najlepszy film krótkometrażowy dla „Nasion" Wojciecha Kasperskiego.

46. Krakowski Festiwal Filmowy (Kraków, Polska) - Grand Prix Złoty Lajkonik dla „Nasion" Wojciecha Kasperskiego; Nagroda Prezesa TVP S.A. dla reżysera filmu dokumentalnego dla Macieja Cuske za film „Elektryczka"; Nagroda Prezesa TVP S.A. dla autora najlepszych zdjęć w filmie dokumentalnym dla Piotra Rosołowskiego, autora zdjęć do filmu „7 x Moskwa" Piotra Stasika; Nagroda Kodaka dla Wojciecha Kasperskiego za film „Nasiona"; Don Kichot dla filmu „Elektryczka" Macieja Cuske; nagroda JURY STUDENTÓW MIASTA KRAKOWA dla filmu „Nasiona" Wojciecha Kasperskiego.

13 L'Alternativa Festival de Cinema Independent de Barcelona (Barcelona, Hiszpania) – Wyróżnienie Specjalne w kategorii filmu dokumentalnego dla „Nasion" Wojciecha Kasperskiego.

Laur (Moskwa, Rosja) – nagroda za „najlepszy niefabularny artystyczny film autorski" dla „Nasion" oraz nominacja w kategorii „najlepszy krótkometrażowy niefabularny film telewizyjny". Nagroda dla reżysera Wojciecha Kasperskiego, operatora Szymona Lenkowskiego i producenta Krzysztofa Kopczyńskiego. Nominacja dla reżysera Wojciecha Kasperskiego i producenta Krzysztofa Kopczyńskiego.

Lubuskie Lato Filmowe Łagów 2006 (Łagów, Polska) – Złote Grono dla Grupy Paladino, między innymi za filmy: „7 x Moskwa" Piotra Stasika oraz „Elektryczkę" Macieja Cuske.

Prix Europa (Berlin, Niemcy) – Wyróżnienie Specjalne w kategorii telewizyjny film dokumentalny dla „Nasion" Wojciecha Kasperskiego.

SILVERDOCS: AFI/Discovery Channel Documentary Festival (Waszyngton, USA) – nagroda STE dla „Nasion" Wojciecha Kasperskiego.

CZEŚĆ III

PODSUMOWANIE

Zrealizowane filmy wpisały się w dialog kulturowy pomiędzy przedstawicielami obydwu krajów – studentów z Rosji i z Polski. Ich dokumenty ukazały w różnym świetle naszą współczesną rzeczywistość, uchwyciły i zapisały na taśmie filmowej obraz miejsc oraz ludzi, do których nie mielibyśmy nigdy dostępu. Dla widza polskiego widok rosyjskiej tundry czy okolic Ałtaju jest równie egzotyczny, jak dla rosyjskiego nasza tradycja związana z pielęgnowaniem grobów najbliższych, owa symbioza świata żywych i zmarłych.

Rosja i Polska są dziś oddzielone od siebie barierą stereotypów. Od kilkunastu lat stosunki pomiędzy naszymi krajami ulegają pogorszeniu. Spoglądamy na siebie często z niechęcią i wrogością. Staliśmy się wzajemnie obcy i obojętni. Ciąży nam sytuacja obecna, ale też w niczym nie pomaga przeszłość. Na naszych wyobrażeniach o Rosji wciąż kładzie się cieniem kompleks wymuszonej „przyjaźni polsko-radzieckiej". Reszty dopełniła propaganda i pretensje historyczne. To, że w projekcie wzięli udział bardzo młodzi ludzie, nieobarczeni przeszłością, nie jest bez znaczenia. Mamy okazję poznać ich subiektywne wybory, tematy, miejsca, ludzi i ich życie oglądane „okiem kamery", która starała się przede wszystkim rejestrować i podglądać, interpretację pozostawiając nam – widzom. Mamy okazję do konfrontacji stereotypów ze świeżym spojrzeniem tych młodych ludzi. Ludzi otwartych i zachwyconych Wschodem.

Realizowane przedsięwzięcie ma walor poznawczy dla publiczności pokazów oraz dydaktyczny i promocyjny dla samych uczestników warsztatów. Projekt, skierowany do studentów i organizowany z myślą o nich, wiąże się przecież ze stwarzaniem im warunków umożliwiających realizację pierwszych filmów. Na warsztatach uczestnicy mieli okazję zapoznać się z zasadami produkcji, jaka obowiązuje obecnie na świecie. Dla niektórych udział w projekcie, zakwalifikowanie się do niego, oznacza już dziś kontynuację drogi twórczej i zawodowej.

Od czasu pierwszych projekcji filmy tego cyklu obejrzało co najmniej 2 miliony 500 tysięcy widzów. Gdy weźmiemy pod uwagę fakt, że są to filmy dokumentalne (w Polsce gatunek ten nie cieszy się przecież powszechnym zainteresowaniem), a w dodatku zrealizowane przez studentów, możemy tę liczbę uznać za wymierny dowód powodzenia i zainteresowania projektem. Potwierdzają to także inne dane statystyczne, np. organizacja 307 pokazów filmów w kinach i na festiwalach. Obiecująco zarysowuje się statystyka stron internetowych. W trakcie trwania projektu stronę Eureka Media (www.eurekamedia.info) odwiedziły 19193 osoby w roku 2006 i 3974 osoby w roku 2007. W przypadku strony projektu rosyjsko-polskiego (www.newgaze.info) liczba internautów wyniosła w roku ubiegłym 31931 osób. W roku bieżącym (do końca lutego) liczba ta osiągnęła 4789 osób.

Filmy weszły do obiegu powszechnego, pojawiają się na festiwalach oraz pokazach adresowanych do szerokiej publiczności, w kraju i za granicą. Pokazy obok aspektu poznawczego mają także charakter promocyjny - promują współczesny wizerunek Polski i Rosji w świecie. Kraje, w których prezentowano nasze filmy, to: Chiny, Hiszpania, Izrael, Luksemburg, Niemcy Polska, Portugalia, , Rosja, Słowacja, USA, Wielka Brytania, ponadto w 2007 roku zapewnione pokazy odbędą się w Czechach, Danii, Finlandii, Francji i na Litwie. Zaplanowano pokazy specjalne w kilku stolicach państw europejskich. Przeglądy odbędą się w Barcelonie i Wilnie.

O projekcie pisano w branżowej i codziennej prasie oraz w publikacjach internetowych. Informacje na temat projektu publikowano w „Gazecie Wyborczej", „Rzeczpospolitej", „Życiu Warszawy", „Przekroju", „Newsweeku", „Wprost" i „Kulturze", „Zwierciadle", „TV & Camera", „Dlaczego". Gościły one na stronach internetowych Telewizji Polskiej S.A., European Documentary Network, oraz w portalach internetowych: Interia, Onet, Tlen, Wirtualna Polska, Stopklatka, Resinet i Culture.

Telewizje polskie (Kino Polska, TVP Kultura) i zagraniczne (przede wszystkim popularny w Rosji Kanał Kultura) prezentowały materiały z przebiegu projektu. W Polsce

dokument artystyczny zatacza coraz szersze kręgi. Cieszy nas coraz większa ekspansja projektu w krajach Europy Zachodniej i Ameryce, obecność na międzynarodowych festiwalach. W lutym 2007 roku odbyły się pokazy specjalne czterech naszych filmów w prestiżowych filmotekach w Izraelu. Mamy nadzieję, że nasze przedsięwzięcie będzie miało swój udział w przełamywaniu narosłych przez lata stereotypów we wzajemnych stosunkach Polski i Rosji. Pierwszy krok został zrobiony.

SKRÓCONA BIBLIOGRAFIA

PRASA

Jerzy Armata, *Dokumentaliści biorą wszystko*, „Gazeta Wyborcza", 5.06.2006.

Michał Bukojemski, *Kraków jak co roku?*, „Film & TV Kamera", 2006, nr 3.

Michał Bukojemski, *Temat Specjalny. Krakowski Festiwal Filmowy*, „Film & TV Kamera", 2006, nr 4.

Karen Cirillo, *Prawdziwe historie od trzech do czterdziestu minut*", „DOX. Documentary Film Magazine", 2006, nr 9.

Krzysztof Feusette, *Korzenie kultury/Rosja – Polska. Wbrew stereotypom*, „Rzeczpospolita", 23.02.2006.

Katarzyna Janowska, *Sztuka kręcenia*, „Polityka", 2006, nr 24.

Paweł Jabłonskij, *Polska-Rosja: w wersji młodych*, „Newskije Wriemja".

Iwona Kurz, *Polska-Rosja: Nowe zdziwienia*, „Kino" 2006, nr 5.

Magda Lebecka, *46. Krakowski Festiwal Filmowy. Konkurs międzynarodowy*, „Film & TV Kamera", 2006, nr 3.

„Nasiona" w reżyserii Wojtka Kasperskiego i ze zdjęciami Szymona Lenkowskiego – rozmowa z twórcami, „Film & TV Kamera", 2006, nr 2.

Justyna Nowicka, *Kamery nie na sensacje*, „Rzeczpospolita", 2006, nr 129.

„*Pokaż mi Europę*", „Dziennik", nr 158.

Joanna Ruszczyk, *Sukces zdokumentowany*, „Newsweek", 10.09.2006.

Małgorzata Sadowska, *Ponad podziałami*, „Przekrój", 17.03.2005.

Magda Sendecka, *Noil turbare circulos meos*, „Film & TV Kamera", 2006, nr 3.

Tadeusz Sobolewski, *Biedni ludzie*, „Gazeta Wyborcza", 17.07.2006.

Tadeusz Sobolewski, *Dwanaście historii od Ałtaju po Licheń*, „Gazeta Wyborcza", 29.12.2005.

Tadeusz Sobolewski, *Jak się robi rasowy dokument*, „Gazeta Wyborcza”, 29.12.2005.

Tadeusz Sobolewski, *Nie ma czasu na dokument*, „Gazeta Wyborcza”, 19.01.2006.

Tadeusz Sobolewski, *Projekt Polska-Polska*, „Gazeta Wyborcza”, 9.06.2006.

Aleksandra Wiejna, *Polsko-rosyjskie kino emocji. Wywiad z Krzysztofem Kopczyńskim*, „Nowaja Polsza”, 2006, nr 10.

Jakub Wierióski, *Czas rosyjskiego kina*, „Gazeta Wyborcza” – Łódź, 24/25.06.2006.

Jakub Wierióski, *W Ałtaju prezent od losu*, „Gazeta Wyborcza” – Łódź, 30.06.2006.

Agnieszka Wojciechowska, *„Polsko-rosyjski język obrazu*”, „Gazeta Wyborcza”, 7.08.2006.

Jerzy Wójcik, *Tropem bogactwa i biedy*, „Rzeczpospolita”, 9.03.2006.

Jerzy Wójcik, *TVP KULTURA Dokumentalny cykl "Rosja - Polska. Nowe spojrzenie" Smutek Ałtaju*, „Rzeczpospolita”, 30.12.2005.

Zamiast piąchy prezent od losu, „Gazeta Wyborcza”, 17.07.2006.

Anna Zielińska, *Krótkometrażowe podróże filmowe*, „Kino”, 2007, nr 1.

INTERNET

Aktualności. Już za dwa tygodnie Lubuskie Lato Filmowe w Łagowie, filmpolski.pl.

Kasperski nagrodzony Prix Europa w Berlinie, gazeta.pl, 22.10.2006.

KINOWA PREMIERA FILMÓW "ROSJA - POLSKA. NOWE SPOJRZENIE" Warszawa, Kino Kultura, 9 marca 2006, culture.pl.

Nasiona" wyróżnione na Prix Europa 2006, stopklatka.pl.

Nowa wersja „Przypadku”, tvp.pl.

Nowości na kanale telewizyjnym „Kultura”, kultura.

Piątki z historycznym DKF-em, naukapolska.pap.pl.

Przypadek Kieślowskiego w wydaniu rosyjskim, resinet.pl.

Remake "Przypadku" Kieślowskiego, relaz.o2.

Rosja - Polska. Nowe spojrzenie, polska.pl.

Russia-Poland. New Gaze, edn.dk.

Rosjanka nakręci nową wersję "Przypadku" Kieślowskiego, onet.pl.

Rosjanka nakręci nową wersję "Przypadku" Kieślowskiego, wp.pl.

Warsztaty dla młodych filmowców z Polski i Rosji, onet.pl.

W telewizji pokażą Nasiona, gazeta.pl, 24.10.2006.

Wydarzenia. Rosja-Polska. Nowe spojrzenie, sfp.org.pl.

PODZIĘKOWANIA

Realizacja projektu trwającego przez kilka lat wymaga współudziału i pomocy ze strony wielu instytucji o przeróżnym statusie i charakterze. Taka sytuacja miała właśnie miejsce podczas realizacji projektu „Rosja-Polska. Nowe spojrzenie". Pragniemy złożyć podziękowania decydentom i pracownikom, zarówno byłym jak i obecnym, następujących instytucji:

AMBASADA RP W MOSKWIE
Wiktor Ross, Małgorzata Szniak

DOM SPOTKAŃ Z HISTORIĄ
Marta Garsztka, Alicja Wancerz-Gluza

EUROPEAN DOCUMENTARY NETWORK
Tue Steen Müller

INSTYTUT ADAMA MICKIEWICZA
Bogdan Bernaczyk-Słoński, Marzena Brus, Ewa Chwedeńczuk, Monika Derenda, Maciej Domański, Ryszard Kubiak, Anna Łojko, Magdalena Mich, Renata Replin, Tomasz Tłuczkiewicz, Mateusz Werner, Grzegorz Wiśniewski, Agata Wolska, Ryszard Żółtaniecki

INSTYTUT POLSKI W MOSKWIE
Hieronim Grala, Marek Zieliński

KONSULAT RP W SANKT PETERSBURGU
Cezary Jasiński, Beata Turska

MINISTERSTWO KULTURY
Waldemar Dąbrowski, Jacek Fuksiewicz

MINISTERSTWO KULTURY I DZIEDZICTWA NARODOWEGO
Joanna Addeo, Anna Niewiadomska, Krzysztof Olendzki, Agnieszka Walczak

MINISTERSTWO SPRAW ZAGRANICZNYCH RP
Joanna Karasek, Marcin Nawrot, Agnieszka Wielowieyska

MISTRZOWSKA SZKOŁA REŻYSERII FILMOWEJ ANDRZEJA WAJDY

Agnieszka Marczewska, Wojciech Marczewski, Barbara Pec-Ślesicka, Joanna Skalska, Katarzyna Ślesicka

NADBAŁTYCKIE CENTRUM KULTURY
Bronisława Dejna, Aleksandra Kminikowska

PAŃSTWOWA WYŻSZA SZKOŁA FILMOWA, TELEWIZYJNA I TEATRALNA IM. LEONA SCHILLERA W ŁODZI
Mirosław Dembiński, Maciej Drygas, Zdzisław Kuczyński, Andrzej Mellin, Dorota Wardęszkiewicz, Jerzy Woźniak

PAŃSTWOWY INSTYTUT KINEMATOGRAFII FEDERACJI ROSYJSKIEJ IM. S.A. GIERASIMOWA (WGIK)
Dmitrij Kabakow, Wiktor Lisakowicz, Sergiej Mieroszniczenko, Aleksander Nowikow, Tengiz Siemionow, Tatiana Storczak

POLSKI INSTYTUT SZTUKI FILMOWEJ
Jerzy Bart, Piotr Chrzan, Jacek Fuksiewicz, Kinga Gałuszka, Izabela Kiszka, Agnieszka Odorowicz, Dorota Paciarelli, Małgorzata Pakuła, Karolina Rozwód, Grzegorz Wójtowicz, Joanna Zalewska, Ewa Zychowicz

ROSYJSKI OŚRODEK NAUKI I KULTURY
Aleksander Chochołow

SANKT-PETERSBURSKI UNIWERSYTET KINA I TELEWIZJI
Olga Anikina, Aleksander Biełousow, Wiktor Semeniuk

STOPKLATKA
Artur Cuchmiński

TELEWIZJA POLSKA S.A.
Witold Będkowski, Aleksandra Biernacka, Anna Czarkowska, Jan Dworak, Katarzyna Dzierżawska, Krzysztof Gierat, Jerzy Kapuściński, Natalia Ligarzecka, Katarzyna Malinowska, Małgorzata Naumann, Jadwiga Nowakowska, Sławomir Nowotarski, Mirosława Paradowska, Stanisław Pieniak, Zbigniew Romatowski, Andrzej Siwek, Jacek Szota, Krzysztof Talczewski, Andrzej Titkow, Henryka Walichnowska, Jacek Weksler, Janusz Wołcz

UNIWERSYTET ŚLĄSKI – WYDZIAŁ RADIA I TELEWIZJI IM. KRZYSZTOFA KIEŚLOWSKIEGO
Bogdan Dziworski, Andrzej Fidyk, Michał Rosa

WYŻSZE KURSY SCENARZYSTÓW I REŻYSERÓW
Władimir Fienczenko, Andrzej Gierasimow

Dziękujemy także następującym osobom:

Pnina Blayer, Helena Borlik-Salcewicz, Jacek Bromski, Monika Chybowicz, Inna Diemieżko, Michał J. Dudziewicz, Monika Dulińska, Beata Dzianowicz, Sławomir Fijałkowski, Alon Garbus, Mariusz Guzek, Joanna Janik, Mikołaj Jazdon, Kafka Jaworska, Urszula Kahul, Jerzy

Kajszczak, Krzysztof Kamyszew, Andrzej Kawala, Naum Kleumann, Iwo Klimek, Jerzy Kołodyński, Piotr Kotowski, Kaja Krawczyk, Sylwia Kujawska, Iwona Kurz, Adam Kus, Lia van Leer, Cyprian Lemiech, Grigorij Libergał, Przemek Lewandowski, Joanna Łapińska, Marlena Łukasiak, Stanisław Machej, Zbigniew Machej, Katarzyna Maciejko-Kowalczyk, Joanna Matysiak, Stanisław Modliński, Dariusz Niegowski, Zbigniew Niemirski, Barbara Orlicz, Adam Pazera, Marcin Pieczonka, Justyna Piernik, Hanna Polak, Marek Przybylik, Jolanta Radziszewska, Anna Romanowska-Wróblewska, Ewa Różewicz, Martina Salvi, Ilo von Seckendorff, Magdalena Sendecka, Tomasz Siemoniak, Jan Skórzyński, Joanna Sławińska, Tadeusz Sobolewski, Jarosław Stypa, Aleksander Sysojenko, Irena Wawrzyniak, Katarzyna Wilk, Jerzy Wójcik, Rafał Wójcik, Krzysztof Zanussi, Irena Zawisza, Rose Vincelli, pracownicy kina „Kultura"

Eureka Media dziękuje szczególnie:

Ewie Chwedeńczuk i Mateuszowi Wernerowi z Instytutu Adama Mickiewicza, ministrowi Waldemarowi Dąbrowskiemu i dyrektorowi Jackowi Fuksiewiczowi z Ministerstwa Kultury, ministrowi Krzysztofowi Olendzkiemu z Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego, dyrektorowi Jerzemu Kapuścińskiemu, redaktorowi Krzysztofowi Talczewskiemu i redaktorowi Andrzejowi Titkowowi z TVP S.A., dyr. Agnieszce Odorowicz, dyr. Dorocie Paciarelli i Małgorzacie Pakule z Polskiego Instytutu Sztuki Filmowej. Wykładowcom i opiekunom artystycznym projektu, a zwłaszcza: Maciejowi Drygasowi, Andrzejowi Fidykowi, Władimirowi Fienczence, Dmitrijowi Kabakowowi, Tue Steen Műllerowi, Jackowi Petryckiemu, Vicie Żelakieviciute.

ZESPÓŁ I WSPÓŁPRACOWNICY EUREKA MEDIA

Krzysztof Kopczyński – producent
Adam Papliński – kierownik produkcji, koordynator I edycji
Agnieszka Janowska – kierownik produkcji, koordynatorka II edycji

Współpraca i tłumaczenia

Tomasz Banasiak, Beata Bielińska, Anna Dymek, Robert Gwiazdowski, Artur Janas, Beata Jankowska, Jolanta Kłosińska, Łukasz Kłuskiewicz, Hanna Kopczyńska-Kłos, Jakub Kopczyński, Marek Kryński, Agata Kulka, Emilia Kulpa, Alicja Mickielewicz, Małgorzata Musioł, Anna Paciorek, Sławomir Pajewski, Inesa J. Piątkowska, Anna Płocica, Dorota Rozowska, Anna Rudawska, Rafał Samborski, Dominika Springer, Wojciech Staroń, Małgorzata Stasińska, Tomasz Stasiński, Antoni Tyszka, Jolanta Wachel, Julian Warisow

Instytut Adama Mickiewicza

jest rządową instytucją kultury. Działanie Instytutu jest elementem strategii promocji Polski za granicą.

Promujemy polską kulturę
na świecie i współpracujemy kulturalnie z innymi krajami. Prezentujemy dziedzictwo i współczesne dokonania naszej kultury.

Realizujemy projekty promocyjne
które opracowuje i z rozmachem przeprowadza nasz zgrany zespół. Mamy na koncie wiele dużych wydarzeń kulturalnych i równie ambitne plany. Za nami Rok Polsko-Niemiecki, Sezon Polski we Francji, Rok Jerzego Giedroycia, w przygotowaniu Sezon Polski w Izraelu i duży projekt w Wielkiej Brytanii.

Na bieżąco informujemy
o ważnych wydarzeniach kulturalnych w Polsce, udostępniając je w Internecie: po polsku i w obcych językach. Jesteśmy otwarci na potrzeby osób i instytucji z zagranicy. Specjalnie dla nich zbieramy informacje i tworzymy materiały promocyjne. Każdy, kto pragnie popularyzować polską kulturę otrzyma od nas niezbędne materiały, w tym: książki, czasopisma, nagrania, katalogi wystaw. Nasz program „Bliżej Polski" zapewnia dostęp do polskiej prasy i literatury.

Prowadzimy międzynarodowe konferencje
na różnorodne tematy związane z kulturą. Zrealizowaliśmy m.in. Europejskie Spotkania Kulturalne, Warsztaty dla animatorów kultury, czy konferencję „Wzornictwo - kultura i gospodarka".

Organizujemy wizyty studyjne
dla naszych zagranicznych gości, podczas których mogą bliżej poznać wybrane dziedziny i nawiązać współpracę z polskimi instytucjami kultury.

Współpracujemy
z polskimi i zagranicznymi instytucjami kultury: placówkami rządowymi, ośrodkami polonistyki uniwersyteckiej i Polonią. Ważnymi partnerami Instytutu są artyści, kuratorzy, managerowie kultury.

Wydajemy
bogato ilustrowane katalogi, programy, foldery, ulotki, kalendarze oraz publikacje multimedialne.

Mamy bogaty program filmowy
Ważne miejsce zajmują w nim projekty dla młodych reżyserów, w tym seria międzynarodowych warsztatów: projekty „Rosja-Polska. Nowe spojrzenie", „Izrael-Polska. Nowe spojrzenie" oraz konkurs „Polska-Niemcy. Instrukcja obsługi". Ich efektem są filmy dokumentalne nagradzane na wielu międzynarodowych festiwalach i oglądane przez miliony widzów.

Jesteśmy użyteczni
co potwierdzają dane. W ramach dotychczas zrealizowanych projektów zaprezentowaliśmy ponad 2300 wydarzeń kulturalnych w 23 krajach, które obejrzało prawie 14 milionów widzów. Nasze strony w Internecie odwiedzają użytkownicy z ponad 120 krajów świata.

Portal culture.pl
to stworzony przez nasz Instytut wielojęzyczny system informacji o polskiej kulturze. Znaleźć tam można informacje
o aktualnych imprezach w Polsce i za granicą oraz wiele danych encyklopedycznych, w tym sylwetki wybitnych Polaków.

Portal diapozytyw.pl
jest źródłem informacji o historii i dziedzictwie kulturowym polskich Żydów, dzisiejszej sytuacji polskiej społeczności żydowskiej, aktualnych inicjatywach edukacyjnych i dialogu polsko-żydowskim. Portal jest dostępny w polskiej
i angielskiej wersji językowej.

Jesteśmy otwarci: ul. Mokotowska 25, 00-560 Warszawa, tel. +48 22 44 76 100 (fax 152); www.iam.pl, iam@iam.pl

Eureka Media

produkcja filmów i programów telewizyjnych
doradztwo i edukacja w dziedzinie mediów
www.eurekamedia.info, www.newgaze.info

Zajmujemy się produkcją filmów i programów telewizyjnych oraz realizacją przedsięwzięć edukacyjnych, doradczych i promocyjnych o charakterze międzynarodowym („Rosja-Polska. Nowe spojrzenie", kurs dokumentalny „Kabul – moje miasto" w Art School w Kabulu). Działamy na rynku mediów od 1997 roku. Nasze ekipy kręciły zdjęcia w Afganistanie, Argentynie, Belgii, Czechach, Danii, Francji, Grecji, Hiszpanii, Holandii, Indiach, Izraelu, Niemczech, Rosji, USA, na Ukrainie, we Włoszech i w Polsce.

Jesteśmy członkiem Krajowej Izby Producentów Audiowizualnych, European Documentary Network i Documentary in Europe. Eureka Media otrzymała nagrodę dla najlepszego polskiego producenta filmu krótkometrażowego i dokumentalnego 2006 roku na 46. Krakowskim Festiwalu Filmowym.

Właściciel firmy

Krzysztof Kopczyński
producent filmowy i telewizyjny

członek założyciel Krajowej Izby Producentów Audiowizualnych, członek założyciel i prezes Międzynarodowego Stowarzyszenia „Przyszłość Mediów", członek European Documentary Network, Stowarzyszenia Nowe Horyzonty i Documentary in Europe
doktor nauk humanistycznych, wykładowca Uniwersytetu Warszawskiego (literatura, film i media)
ekspert Polskiego Instytutu Sztuki Filmowej

Wyprodukował 120 dzieł audiowizualnych, w tym filmy dokumentalne, edukacyjne oraz programy telewizyjne m.in. dla TVP S.A., ARTE, Canal+, Ministerstwa Spraw Zagranicznych RP.

Raport z projektu „Rosja-Polska. Nowe spojrzenie" opracowała Małgorzata Musioł – asystentka ds. PR w Eureka Media. Współpraca: Agnieszka Janowska, Krzysztof Kopczyński, Dominika Springer, Mateusz Werner. Redakcja: Małgorzata Nesteruk

Przedruk fragmentów lub całości dozwolony z podaniem źródła. Wersja 3.

Eureka Media, Smulikowskiego 13/10, 00-384 Warszawa
tel. 22 828.48.10, faks 22 829.56.73, mail: eureka@ntcm.com.pl
www.eurekamedia.info

Copyright © Eureka Media, 2007